สองร้อยหกสิบเจ็ด

หมั้นหมาย

ฮูหยินหนานกงเฝ้ารออยู่ที่หน้าประตูนานแล้ว

ท่ามกลางหิมะขาวโพลน นางสวมเสื้อคลุมกันหิมะสีแดงเพลิงเดินกลับไปกลับมาอยู่หน้าประตูใหญ่ เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าม้านางจึงเงยหน้าขึ้นมา นัยน์ตาฉายแววประหลาดใจแกมยินดี ก่อนจะรีบก้าวปราดๆ มาดักรอในทิศทางที่รถม้ามุ่งตรงมาทันที

ผู้ที่ก้าวออกมาเป็นคนแรกคือหนานกงเจียอี๋

ฮูหยินหนานกงมองหนานกงเจียอี๋ที่ปลอดภัยไร้รอยขีดข่วน หัวใจที่แกว่งไกวก็เริ่มสงบลง “เจียอี๋ เจ้าไม่ได้เป็นอะไรกระมัง สบายดีใช่หรือไม่ พวกเขามิได้ข่มเหงรังแกเจ้า?”

หนานกงเจียอี๋เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ท่านแม่กังวลมากไปแล้วเจ้าค่ะ ระยะเวลาสั้นๆ เพียงเท่านี้ พวกเขาเองก็วุ่นวายจะแย่แล้ว จะเอาเวลาไหนมาข่มเหงลูกกันเล่าเจ้าคะ”

หลังจากที่เห็นซูลั่ว ฮูหยินหนานกงก็รีบเข้ามาประคองหญิงสาว ก่อนถามด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย “ลั่วลั่วเล่า เจ้าไม่เป็นอะไรใช่หรือไม่ ฮองเฮาเหลิ่งทำให้เจ้าลำบากใจบ้างหรือไม่ แล้วพระสนมหนิงและจักรพรรดิดินแดน

แห่งจิตเล่า?”

หนานกงเจียอี๋นึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้...

ฮองเฮาเหลิ่งขุ่นขึ้งเสียจนเอ่ยคำใดไม่ออก พระสนมหนิงเอนเอียงมาเข้าฝ่ายเดียวกับซูลั่ว ไทเฮาโมโหซูลั่วจนหมดสติไป ขณะที่จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตก็จนปัญญาที่จะจัดการซูลั่วได้...

ฮูหยินหนานกงซักถามซูลั่ว “เป็นอย่างไรบ้าง หลิวอวิ๋นไปทันเวลาหรือไม่”

ซูลั่วคลี่ยิ้มผ่านดวงตา “ท่านป้า ท่านเป็นคนแจ้งข่าวหรือเจ้าคะ”

ฮูหยินหนานกงเอ่ยด้วยความภาคภูมิใจ “แน่อยู่แล้ว! พวกเขาบอกว่าหลิวอวิ๋นวุ่นวายอยู่กับกิจธุระในกองทัพ ไม่ว่ามีเรื่องใดก็ห้ามรบกวนโดยเด็ดขาด แต่ว่าเรื่องของเจ้าจะเป็น ‘เรื่องใด’ ได้อย่างไรกัน”

ฮูหยินหนานกงเดินไปพลางเอ่ยขอความดีความชอบไปพลาง “ป้าเองก็ติดต่อเขาไม่ได้หรอก แต่ว่าป้าส่งสารไปถึงตงเฟิง ให้ตงเฟิงรีบนำความไปแจ้งเขา”

ซูลั่วได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้า “หลังจากส่งพวกเรากลับมา หนานกงก็เร่งควบม้าเร็วกลับไปที่กองทัพแล้วเจ้าค่ะ หวังว่าจะไม่ทำให้เขาเสียการเสียงาน”

ฮูหยินหนานกงเอ่ยอย่างไม่ยี่หระ “ธุระใดจะสำคัญไปกว่าเจ้า ไม่เสียการเสียงานหรอกน่า”

ซูลั่วกลับยิ้มเฝื่อน หนานกงหลิวอวิ๋นมีเรื่องต้องสะสางมากมาย เวลานี้แดนมารถูกนางกับหนานกงหลิวอวิ๋นปั่นป่วนจนโกลาหลไปทั้งแผ่นดิน เกรงว่าจักรพรรดิมารคงไม่ยอมรามือง่ายๆ เป็นแน่ ซูลั่วสังหรณ์ใจอยู่รางๆ ว่าความยุ่งยากอาจจะตามมาเร็วๆ นี้

ฮูหยินหนานกงเป็นสตรีที่ไร้ความขยาดเกรงต่อสิ่งใด นางตบไหล่ซูลั่วเบาๆ แล้วเอ่ยปลอบ “ไอหยาๆ ดูขมวดคิ้วนิ่วหน้าเข้าเถิด เรื่องในกองทัพเป็นหน้าที่ของบุรุษ พวกเราสนใจเพียงความงามก็พอแล้ว”

ซูลั่วยิ้มขื่น สิ่งที่นางต้องทำหลังจากนี้ แม้แต่บุรุษยังไม่กล้าคิดด้วยซ้ำ

หากเอ่ยออกมาก็มีแต่จะทำให้ฮูหยินหนานกงตกใจเสียเปล่าๆ นางจะมัวแต่สนใจเพียงความงามได้อย่างไรกัน

ฮูหยินหนานกงเห็นซูลั่วปั้นหน้าฝืดเฝื่อนก็โอบไหล่นางไว้ "จะเกิดเรื่องใดก็ยังมีหลิวอวิ๋นอยู่ทั้งคนมิใช่หรือไร หากหลิวอวิ๋นจัดการมิได้ก็ยังมีท่านปู่อยู่ ท่านปู่ชอบเจ้าที่สุดแล้ว หากใครกล้าข่มเหงเจ้า ท่านปู่ต้องช่วยเจ้าได้แน่ไปๆ ไปคารวะท่านปู่สักนิด"

เรือนพักท่านผู้เฒ่าหนานกง

ไม่ผิดจากที่คะเน ลุงหวังยืนรอต้อนรับด้วยรอยยิ้มบางบนใบหน้า "แม่นางซู ท่านผู้เฒ่าหนานกงเชิญท่านไปพบ ตามข้ามาเถิดขอรับ"

ฮูหยินหนานกงมองลุงหวังตาปริบๆ ลุงหวังกลับคลี่ยิ้มส่งให้ "ฮูหยินกับคุณหนูสามกลับไปก่อนเถิดขอรับ วันนี้ท่านผู้เฒ่าหนานกงจะพบหน้าเพียงแม่นางซูขอรับ"

ซูลั่วหันหน้าไปมองฮูหยินหนานกงกับหนานกงเจียอี๋ ท่านผู้เฒ่าหนานกงต้องการพบนางเพียงคนเดียว? ซูลั่วกลัวว่าทั้งสองคนจะรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจทว่าสิ่งที่นางเห็นก็คือ...

ฮูหยินหนานกงกับหนานกงเจียอี๋กลับพรูลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ราวกับยกภูเขาออกจากอก!

ซูลั่วเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย "...พวกท่าน?"

"เข้าไปเร็วเข้า อย่าให้ท่านปู่รอนาน!" ฮูหยินหนานกงดันร่างซูลั่วเป็นการเร่งให้นางเดินไป

"พวกท่านไม่เข้าไปด้วยกัน ไม่เป็นอะไรหรือเจ้าคะ"

"ไม่เป็นไรๆ พวกเรากลับไปก่อนแล้วกัน ฮ่าๆ" หนานกงเจียอี๋หัวเราะร่า

ก่อนหน้านี้ที่นางกล้าเผชิญหน้ากับท่านปู่ ก็เพราะกลัวว่าซูลั่วจะเดือดร้อนเพราะนาง ด้วยเหตุนี้เปลวเพลิงแห่งความฮึกเหิมจึงปะทุขึ้นในใจชั่วคราว เวลานี้พลังฮึกเหิมระลอกนั้นซาลงแล้ว พอนึกถึงหน้าท่านปู่ หนานกงเจียอี๋ก็

นึกหวาดหวั่นขึ้นมา

หลังจากส่งซูลั่วด้วยสายตาแล้ว ฮูหยินหนานกงกับหนานกงเจียอี๋ก็เดินจูงมือกันกลับไปที่เรือนหลัก

จู่ๆ ฮูหยินหนานกงก็คิดเรื่องสำคัญขึ้นมาได้ "ใช่แล้ว!"

หนานกงเจียอี๋มองมารดาด้วยสีหน้าฉงน

"งานหมั้น!" ฮูหยินหนานกงกระตุกแขนเสื้อหนานกงเจียอี๋ด้วยความตื่นเต้น

"ยังไม่ได้กำหนดสถานะของหลิวอวิ๋นกับลั่วลั่วอย่างเป็นทางการเสียที ครานั้นท่านปู่เจ้าสั่งความลงมาแล้วว่าให้จัดงานหมั้นหลังจากผ่านไปหนึ่งเดือน ตอนนี้ก็เหลือเวลาเพียงแค่ยี่สิบกว่าวันแล้ว!"

หนานกงเจียอี๋เบิกตากว้าง "อะไรกันเจ้าคะ! ไฉนข้าถึงไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเล่า"

ฮูหยินหนานกงเคาะศีรษะตนเองเบาๆ "ก็เพราะก่อนหน้าเจ้าเป็นกังวลกับเรื่องเข้าวังมาโดยตลอด โชคดีที่เหตุการณ์ครั้งนี้แม้จะอกสั่นขวัญแขวนไปบ้าง แต่ก็ถอนตัวออกมาได้อย่างปลอดภัยในท้ายที่สุด"

ฮูหยินหนานกงดึงมือหนานกงเจียอี๋ "ไปๆ กลับไปปรึกษาเรื่องงานหมั้นของพี่ชายเจ้ากันเถิด เรื่องนี้ต้องรีบจัดการโดยไว!"

ตอนที่ฮูหยินหนานกงกับหนานกงเจียอี๋กลับมาถึง พวกนางก็พบว่าฮูหยินรองมาเยือนที่เรือน อีกฝ่ายอุ้มหลานชายตัวน้อยนามว่าหยางหยางไว้ในอ้อมอก และกำลังหยอกล้อกับหนูน้อยอยู่

หลินอวี่เวยถูกอีกฝ่ายรั้งตัวไว้ด้วยสีหน้าท่าทางกระอักกระอ่วน พอเห็นฮูหยินหนานกงเดินเข้ามา หลินอวี่เวยก็รีบผละจากฮูหยินรอง แล้วตรงมาต้อนรับฮูหยินหนานกง "ท่านแม่ ท่านกลับมาแล้วหรือเจ้าคะ"

ฮูหยินหนานกงขมวดคิ้วยามตวัดสายตามองหลินอวี่เวยแวบหนึ่ง นับตั้งแต่เหตุการณ์เลือกผ้า นางเพิ่งได้พบหน้าหลินอวี่เวยในวันนี้เอง ฮูหยิน

หนานกงมิใช่คนจิตใจกว้างขวาง นางเจ้าคิดเจ้าแค้น ดังนั้นตอนที่สายตาปรายผ่านหลินอวี่เวย นางจึงทำประหนึ่งว่าอีกฝ่ายเป็นอากาศธาตุ

"พี่สะใภ้ ท่านมาแล้วหรือ มาเจ้าค่ะ มาดูหยางหยางของเรา ไอหยา ท่านดูดวงตาคู่นี้สิเจ้าคะ ดำขลับวับวาว กระจ่างใส และน่ารักน่าชังนัก"

ฮูหยินหนานกงนึกอิจฉาจับใจ แม้จะชิงชังฮูหยินรอง แต่นางกลับเอ็นดูทารกอ้วนจ้ำม่ำในอ้อมแขนอีกฝ่ายเป็นที่สุด

ใบหน้ากลม แขนขาอวบอ้วน ลำตัวตันเป็นข้อๆ แล้วไหนจะผิวพรรณขาวผ่องนั่นเถิด

ช่างน่ารักเหลือเกิน อยากอุ้มกลับไปเลี้ยงนัก

ฮูหยินรองเงยหน้าก็เห็นแววรักใคร่ในสายตาของฮูหยินหนานกง ในใจก็ยิ่งลำพองหนัก นางแสร้งกดนวดไหล่ตนเอง "เฮ้อ ข้าต้องคอยอุ้มเจ้าตัวน้อยนี้ไปทั่วทั้งวี่ทั้งวัน เหนื่อยจะแย่อยู่แล้วเจ้าค่ะ พี่สะใภ้ ท่านน่าโชคดีนัก ดูเถิด ผ่านมาหลายปีแล้วหลิวเฮ่าก็ยังไม่มีทายาทให้ท่านสักคน ไม่มีเด็กให้เลี้ยงน่ะดีออกเจ้าค่ะ จะไปที่ใดก็มีอิสระ ไม่เหมือนข้า..."

วาจานี้ของฮูหยินรองทำให้ฮูหยินหนานกงโมโหนัก

หนานกงเจียอี๋เองก็ขุ่นเคืองไม่ต่างกัน "อาสะใภ้รอง นี่ก็เย็นมากแล้ว ไฉนถึงไม่กลับเรือนไปเสียทีเล่าเจ้าคะ" ขณะที่พูดหนานกงเจียอี๋ก็รั้งแขน แล้วดันตัวอีกฝ่ายไปที่ประตู "รีบกลับไปเถิดเจ้าค่ะ หยางหยางถึงเวลาดื่มนมแล้ว!"

นานทีปีหนฮูหยินรองจะมีโอกาสย่ำยีความรู้สึกของฮูหยินหนานกงสักครา มีหรือที่นางจะปล่อยให้โอกาสนี้หลุดมือไป จึงรีบเอ่ย "ใช่เสียที่ไหนกัน หยางหยางดื่มนมมาแล้ว ถึงได้ออกมาเปลี่ยนบรรยากาศ เพิ่งผ่านไปเพียงครู่เดียว มีหรือที่จะหิวอีก ข้าเองก็ยังพูดไม่จบ..."

หนานกงเจียอี๋โมโหจนหน้าแดงก่ำ ไฉนเผ่าพันธุ์หงส์มังกรของพวกนางถึงแต่งสตรีไม่รู้กาลเทศะอย่างอาสะใภ้รองผู้นี้มาได้หนอ คนพรรค์นี้น่ากลัวเหลือเกิน!

ตอนที่ซูลั่วกลับมา นางก็เห็นเหตุการณ์นี้เข้าพอดี จึงอดถามไม่ได้ “เกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ”

ซูลั่วเห็นว่าฮูหยินหนานกงยืนโมโหอยู่ทางหนึ่ง หลินอวี่เวยยืนหน้าซีดร่างกายโงนเงนไปมา ขณะที่หนานกงเจียอี๋ตาแดงก่ำด้วยความขุ่นขึ้ง ซูลั่วก้าวเข้ามาพลางกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยสายตาฉงนฉงาย

ฮูหยินรองยิ้มเอ่ย “กำลังพูดถึงเรื่องที่หลายปีมานี้สะใภ้ทั้งสองยังไม่มีทายาทเสียทีอย่างไรเล่า เหอะๆ แต่จะว่าไปก็เรียกสะใภ้ทั้งสองไม่ได้อยู่ดี เพราะทุกคนยังเรียกเจ้าว่าแม่นางซูอยู่เลยนี่ ฮ่าๆ”

“น้องสะใภ้! เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร!” ฮูหยินหนานกงเดือดพล่าน

ฮูหยินรองพูดพาดพิงถึงหลินอวี่เวยก็ช่างเถิด แต่เวลานี้อีกฝ่ายกลับเบนเป้ามาโจมตีซูลั่วเช่นนี้ นางยอมไม่ได้เป็นอันขาด

ฮูหยินรองทำปากเบ้ “เดิมก็ยังมิได้หมั้นหมายกันด้วยซ้ำไม่ใช่หรือ แต่กลับย้ายเข้ามาอยู่ในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรอย่างผ่าเผยเช่นนี้... แต่ก็นั่นละ สตรีจากอาณาจักรล่างไร้ซึ่งที่พักพิง จะทำตัวเช่นนี้ก็เป็นเรื่องปกติ พอเข้าใจได้ เข้าใจได้”

ฮูหยินหนานกงเดือดดาลจนเส้นเลือดที่ขมับเต้นตุบๆ นางไม่ได้เอ่ยคำใด แต่สะบัดฝ่ามือออกไปอย่างแรง

เผียะ!

เสียงฝ่ามือหนักหน่วงกระทบบนใบหน้าของฮูหยินรอง

“ทะ...ท่านกล้าตบข้า...” ฮูหยินรองเบิกตากว้างมองฮูหยินหนานกงอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ฮูหยินหนานกงหัวเราะเยือก “ตบเบาไปด้วยซ้ำ หากยังกล้าปากมากอีก ข้าจะ...”

ซูลั่วรั้งมือฮูหยินหนานกง ก่อนจะหันไปคลี่ยิ้มกว้างให้ฮูหยินรอง

“ฮูหยินรองรู้ว่าข้ามาจากอาณาจักรล่าง?” ซูลั่วถามเสียงเรียบ

"ใครไม่รู้บ้างว่าเจ้าเป็นสตรีจากอาณาจักรล่าง แต่ดีที่มีรูปโฉมงดงาม มีพรสวรรค์ล้ำเลิศ มีฝีมือการรักษาดีเยี่ยม ทั้งยังยั่วยวนเก่ง..."

"ขอบคุณฮูหยินรองที่ชมเจ้าค่ะ" ซูลั่วยิ้มรับก่อนเอ่ยต่อ "ในเมื่อฮูหยินรองรู้ว่าข้ามาจากอาณาจักรล่าง ถ้าเช่นนั้นก็น่าจะรู้เรื่องที่หนานกงหลิวอวิ๋นกลับมาจากอาณาจักรล่างด้วยเช่นกันกระมัง"

"หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยหนึ่งหมื่นปี เรื่องนี้มีใครไม่รู้บ้างเล่า" ฮูหยินรองเอ่ยอย่างขุ่นเคือง

หนานกงหลิวอวิ๋นไปเกิดใหม่อีกครั้ง ณ อาณาจักรล่างเป็นระยะเวลาหนึ่งหมื่นปี ผู้คนในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรไม่รู้กี่รายต่างยินดีปรีดา เมื่อว่าที่ผู้สืบทอดสกุลหายตัวไป คนอื่นๆ ย่อมมีโอกาสขึ้นมาเสียที แน่นอนว่านายท่านรองกับบุตรชายของนางก็อาจจะได้รับโอกาสนั้นด้วย

ฮูหยินรองเป็นเพียงสตรีเรือนในที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน และไม่เคยใคร่ครวญถึงสถานการณ์โดยรวมของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรมาก่อน

ซูลั่วมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "ใช่แล้วเจ้าค่ะ หนานกงหลิวอวิ๋นหายตัวไปหนึ่งหมื่นปี ข้ากับเขาก็รู้จักกัน ณ อาณาจักรล่าง ฮูหยินรองคิดจริงๆ หรือว่าในช่วงเวลานั้นข้ากับหนานกงหลิวอวิ๋นไม่เคยครองคู่กันมาก่อน?"

วาจานี้ของซูลั่วประหนึ่งลูกระเบิดที่ปะทุขึ้นในภวังค์ความคิดของทุกคน

อะไรนะ?!

"ฮูหยินรองคิดจริงๆ หรือว่าในช่วงเวลานั้นข้ากับหนานกงหลิวอวิ๋นไม่เคยครองคู่กันมาก่อน?" วาจานี้หมายความว่า...

"พวกเจ้าเคยครองคู่กันมาก่อน?!" ฮูหยินหนานกงจับมือซูลั่วไว้ด้วยความตื่นเต้น "ก็เท่ากับว่าพวกเจ้าแต่งงานกันแล้ว เคยแต่งงานกันแล้วจริงๆ น่ะหรือ!"

"..." ซูลั่วมิได้เอ่ยคำใด

"หากพวกเจ้าเคยแต่งงานกันมาก่อนแล้ว ไฉนกลับมาถึงดินแดนแห่งจิตแล้วจึงไม่บอกผู้ใดเลยเล่า นี่... พวกเจ้าแต่งงานกันมานานเพียงใดแล้ว มีบุตรด้วยกันหรือไม่" ฮูหยินหนานกงรัวคำถามใส่ซูลั่วชุดใหญ่

ซูลั่วอ้ำอึ้ง "เอ่อ... เรื่องนี้ซับซ้อนอยู่เล็กน้อยเจ้าค่ะ ส่วนที่ว่านานแค่ไหน... ก็น่าจะนานกว่าหนึ่งพันปีแล้วเจ้าค่ะ"

"พวกเจ้าครองคู่กันมานานถึงเพียงนั้น แต่กลับไม่มีทายาทแม้แต่คนเดียว? หรือเป็นเพราะว่าเจ้ามีทายาทไม่ได้กันเล่า?" ฮูหยินรองโพล่งคำถามอย่างตรงไปตรงมา

"..." ซูลั่วอึ้งงัน

ฮูหยินหนานกงขึงตาใส่ฮูหยินรองอย่างขุ่นขึ้ง "เจ้าพูดดีๆ เป็นหรือไม่! ที่นี่ไม่มีธุระของเจ้าแล้ว แม่นมไป๋ ส่งแขก!"

ซูลั่วมองฮูหยินรองกับทารกในอ้อมแขนที่ถูกแม่นมไป๋ฉุดกระชากลากถูออกไปจากเรือน "เด็กที่ฮูหยินรองอุ้มมา..."

ฮูหยินหนานกงเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ "หลานชายของนาง เจ้าอย่าสนใจเลย มาๆ นั่งลงก่อน ป้ามีเรื่องจะถามเจ้าให้ชัดเจน"

ฮูหยินหนานกงดีใจเหลือเกิน เดิมนางเป็นกังวลมาโดยตลอดว่าซูลั่วจะถูกบุรุษอื่นหมายตาและกลายเป็นสะใภ้สกุลอื่นไปเสียก่อน ที่แท้นางก็เคยร่วมเรียงเคียงหมอนกับบุตรชายของตนมาก่อนแล้ว

"พวกเจ้าครองคู่กันแล้ว? แต่งงานกันจริงๆ แล้วอย่างนั้นหรือ" ฮูหยินหนานกงถามย้ำอีกครั้งอย่างอดไม่ได้

ซูลั่วระบายยิ้มพร้อมพยักหน้า

"มีพยานหรือไม่" ฮูหยินหนานกงถาม

ซูลั่วกดนวดหว่างคิ้วอย่างกลัดกลุ้ม ก่อนยิ้มเฝื่อน "พยานล้วนแต่อยู่ที่อาณาจักรปี้ลั่ว ถึงหาตัวพบก็พามาที่นี่ไม่ได้เจ้าค่ะ"

"เรื่องนี้ไม่มีปัญหา ก็แค่จัดการแต่งใหม่ที่นี่อีกครั้งเท่านั้น มิเช่นนั้นสถานะของเจ้า ณ ดินแดนแห่งจิตก็จะไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม"

ฮูหยินหนานกงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ขอเพียงพวกเจ้ายังเก็บของสิ่งนั้นไว้ก็พอ”

“ของ...?” ซูลั่วฉงน ฮูหยินหนานกงคงไม่ได้หมายถึง...

“เลือดพรหมจรรย์อย่างไรเล่า ของสำคัญเช่นนั้นไม่มีทางที่พวกเจ้าจะไม่เก็บไว้กระมัง ฮ่าๆ เจ้าอย่าเขินอายไปเลย นี่เป็นเรื่องปกติธรรมดา” ฮูหยินหนานกงยิ้มกริ่มขณะเอ่ย

ซูลั่วยิ้มแห้ง คืนเข้าหอของนางกับหนานกงหลิวอวิ๋นเกิดขึ้นในบ่อน้ำพุร้อน...

เพราะเหตุนี้เองซูลั่วจึงมองฮูหยินหนานกงด้วยสีหน้าลำบากใจ ทำท่าจะเอ่ยแต่ก็หยุดไป

ฮูหยินหนานกงมองนางอย่างแปลกใจ “เป็นอะไรไป มีปัญหาใดหรือ”

หนานกงเจียอี๋จ้องหน้าซูลั่วด้วยความอยากรู้อยากเห็น ฮูหยินหนานกงเหลือบมองหนานกงเจียอี๋ที่มีสีหน้าตื่นตัวแวบหนึ่ง

“เจียอี๋ พี่สะใภ้รองเจ้าพูดมาตั้งนาน ลำคอแห้งผากไปหมดแล้ว เจ้ามองไม่ออกเลยหรือไร รีบไปรินน้ำชาให้พี่สะใภ้รองเจ้าเร็วเข้า”

หนานกงเจียอี๋รับคำแค่ “อ๋อ...”

กระทั่งหนานกงเจียอี๋ผละไปแล้ว ฮูหยินหนานกงก็คว้ามือซูลั่วมาจับด้วยความร้อนใจ “เด็กน้อย เจ้ารีบบอกมาเร็วเข้า เกิดอะไรขึ้น เรื่องนี้จะว่าเล็กก็เล็ก จะว่าใหญ่ก็ใหญ่อยู่นา”

ซูลั่วสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนบอกเล่าความจริงให้ฮูหยินหนานกงรู้ “ครานั้น... พวกเราเข้าห้องหอกันที่... ที่... บ่อน้ำพุร้อนเจ้าค่ะ...”

บ่อน้ำพุร้อน? เข้าห้องหอที่บ่อน้ำพุร้อน?

ช่างหวานซึ้งอะไรเช่นนี้...

แต่ดูเหมือนจะมีบางอย่างไม่ถูกต้อง...

“แล้วเลือด... พรหมจรรย์?” ฮูหยินหนานกงพยายามอย่างหนักกว่าจะเปิดปากถามได้ “เลือดเล่า?”

ซูลั่วส่ายหน้าเงียบๆ อีกครั้ง

"ก็หมายความว่าพวกเจ้าไม่ได้เก็บเลือดพรหมจรรย์เอาไว้?" ฮูหยินหนานกงว้าวุ่นใจขึ้นมาแล้วจริงๆ

"..." ซูลั่วพยักหน้ารับเงียบๆ

"ถ้าเช่นนั้นก็แย่แล้ว ครานี้แย่แน่!" ฮูหยินหนานกงร้อนใจจนได้แต่เดินวนไปวนมาพลางถูฝ่ามือไม่หยุด ปากก็รำพึงรำพัน "เรื่องนี้เจ้าไม่รู้ก็แล้วไปเถิด แต่หลิวอวิ๋นโง่เขลาไปแล้วหรือไรกัน เรื่องสำคัญถึงเพียงนี้กลับละเลยไปเสียได้?! เขาไม่รู้หรือว่าของสิ่งนี้... ต้องใช้... ในพิธีบวงสรวง?!"

ซูลั่วแก้ต่างแทนหนานกงหลิวอวิ๋นเสียงอ่อย "เวลานั้นเขาสูญเสียความทรงจำนี่เจ้าคะ..."

"ต่อให้สูญเสียความทรงจำก็ห้ามลืมเรื่องสำคัญเช่นนี้ โอย พวกเจ้าทำให้ข้าเดือดดาลจะแย่แล้ว"

ซูลั่วสังเกตเห็นว่าฮูหยินหนานกงร้อนรนจนเหงื่อซึมเต็มกระหม่อม

ฮูหยินหนานกงจับมือซูลั่วแน่น "ลั่วลั่ว ใช่ว่าป้าจะขู่เจ้า แต่เรื่องนี้... สำคัญมาก มากจริงๆ อีกอย่าง... ยังมีใครรู้เรื่องนี้อีกบ้างหรือไม่"

"นอกจากหนานกงแล้วก็มีแค่ท่านป้าเจ้าค่ะ" ซูลั่วตอบ

"ค่อยยังชั่ว ถ้าอย่างนั้นก็ยังไม่เรียกว่าสถานการณ์เลวร้ายไปเสียทีเดียว" ฮูหยินหนานกงพรูลมหายใจออกมา ก่อนจะรีบรั้งมือซูลั่วไว้อีกครั้ง "เด็กดี จำให้ขึ้นใจว่าเรื่องนี้มีเพียงเราสามคนเท่านั้นที่รู้ ห้ามพูดกับใครอีก เพราะหากมีคนไม่หวังดีรู้เข้าต้องเกิดเรื่องใหญ่โตแน่!"

ซูลั่วพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจแล้ว

เรื่องนี้ฮูหยินหนานกงกระดากอายเกินกว่าจะปรึกษากับท่านผู้เฒ่าหนานกง แต่ถึงอย่างไรก็ต้องบอกให้หนานกงโม่เยวียนรับรู้

"อะไรนะ! เคยแต่งงานกันแล้วที่อาณาจักรล่าง?" หนานกงโม่เยวียนได้ฟังก็ตะลึงงันไม่ต่างกัน

ฮูหยินหนานกงพยักหน้าด้วยความกลัดกลุ้มใจ "ใช่เจ้าค่ะ ที่น่ากลัวที่สุด

ก็คือ... ตอนนั้นหลิวอวิ๋นของพวกเราสูญเสียความทรงจำไป เพราะเหตุนี้จึงไม่ได้เก็บของสิ่งนั้นเอาไว้”

“ของสิ่งนั้น? คงไม่ได้หมายถึง ‘สิ่ง’ ที่ข้าคิดกระมัง” หากให้พูดมากกว่านี้ หนานกงโม่เยวียนคงไม่รู้ว่าจะทำสีหน้าเช่นไรเป็นแน่

“ก็สิ่งนั้นนั่นละเจ้าค่ะ โอย ข้ากลัดกลุ้มจะแย่อยู่แล้ว!” ฮูหยินหนานกงเดินวนไปวนมาพลางรำพึงรำพันไม่หยุด “ลั่วลั่วบอกว่าหลิวอวิ๋นมีวิธี แต่ข้าใคร่ครวญแล้ว ยังจะมีวิธีการใดได้อีก ไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว ข้ากลุ้มใจเหลือเกินเจ้าค่ะ”

หนานกงโม่เยวียนคิดว่าเรื่องนี้ชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้าไม่น้อย หากเป็นสะใภ้คนอื่นหรือสะใภ้เรือนรองคงไม่เท่าไร พิธีบวงสรวงบรรพชนนี้ยังพอจะยกเว้นได้ แต่สำหรับว่าที่นายหญิงเผ่าพันธุ์หงส์มังกรคนต่อไป...

หนานกงโม่เยวียนพลันร้อนใจตามไปด้วย เขารีบเรียกตัวหนานกงหลิวอวิ๋นกลับสกุลทันที โดยไม่สนใจสถานการณ์ตึงเครียดทางกองทัพในเวลานี้อีก

หนานกงหลิวอวิ๋นจำต้องรับคำสั่ง ไม่นานชายหนุ่มก็ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าหนานกงโม่เยวียนกับฮูหยินหนานกง

ฮูหยินหนานกงโพล่งถามตรงไปตรงมา “เจ้าไม่คิดสืบทอดเผ่าพันธุ์หงส์มังกรแล้วอย่างนั้นหรือ”

“หือ?” หนานกงหลิวอวิ๋นไพล่มือไปด้านหลัง กลีบปากสีแดงสดที่ประดับบนใบหน้างดงามปานสลักคลี่ออกเล็กน้อยยามเอื้อนเอ่ยถามด้วยความฉงน

หนานกงโม่เยวียนทอดสายตาคมปลาบมองหนานกงหลิวอวิ๋น “เจ้าเคยแต่งงานกับซูลั่วมาก่อนใช่หรือไม่ ณ อาณาจักรล่าง?”

‘ที่แท้ก็ด้วยเรื่องนี้เอง’

นัยน์ตาของหนานกงหลิวอวิ๋นอ่อนแสงลงเล็กน้อย “ขอรับ”

“ไม่ได้เก็บสิ่งนั้นไว้? ของที่ใช้ในพิธีบวงสรวง?” ฮูหยินหนานกงถามแทรกขึ้นมา

หนานกงหลิวอวิ๋นผู้เยือกเย็นเสมอมาหลบสายตาไปอีกทาง พลางขยี้ปลายจมูกด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน “อือ”

“ลั่วลั่วบอกว่าเจ้ามีวิธี บอกมาเร็ว เจ้ามีวิธีใดกัน แต่อย่าบอกเชียวว่าเจ้าตั้งใจจะละทิ้งสถานะผู้สืบทอดเผ่าพันธุ์หงส์มังกร” ฮูหยินหนานกงจ้องหนานกงหลิวอวิ๋นเขม็ง

“มีวิธีขอรับ” หนานกงหลิวอวิ๋นตอบ

“หมั้นหมายภายในเดือนนี้ จัดพิธีแต่งงานในอีกสามเดือนข้างหน้า จะมีปัญหาหรือไม่” ฮูหยินหนานกงถาม

หนานกงหลิวอวิ๋นขบคิดอยู่ครู่ก็โคลงศีรษะ “ต้นปีหน้าถึงจะลุล่วงขอรับ”

หากจะแก้ปัญหานี้ก็ต้องเดินทางไปเกาะมังกรเทพ เพราะเจ้ามังกรเทพน้อยของลั่วลั่วอยู่ที่เกาะมังกรเทพ

“ได้ ถ้าเช่นนั้นก็ทำตามที่เจ้าว่า จัดพิธีแต่งงานต้นปีหน้า” เมื่อได้ฟังคำยืนยันจากบุตรชาย ฮูหยินหนานกงจึงเบาใจ จากนั้นก็ทิ้งเรื่องน่าปวดหัวนี้เอาไว้เบื้องหลัง ถึงอย่างไรหนานกงหลิวอวิ๋นก็รับปากแล้ว บุตรชายคนนี้ของนางไม่เคยเสียคำพูดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ฮูหยินหนานกงปลีกตัวไปตระเตรียมเรื่องงานหมั้น ไหนจะทาบทาม ถามชื่อ ดูสมพงศ์ หมั้น ดูฤกษ์ รับตัวเจ้าสาว[1] จะให้ขาดตกบกพร่องไปแม้แต่ขั้นตอนเดียวไม่ได้

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ซูลั่วเดินทางไปเยี่ยมเถ้าแก่เนี้ยเฟิงที่ร้านเป่าเจินซวน ตั้งแต่เช้าตรู่ เมื่อกลับมาที่จวนเผ่าพันธุ์หงส์มังกรอีกครั้ง ชุนเยว่ก็รีบปรี่เข้ามารายงานว่าวันนี้ฮูหยินหนานกงเดือดดาลหลินอวี่เวยขึ้นมาอีกครั้ง หนานกงหลิวเฮ่าออกหน้าแทนหลินอวี่เวย ทำเอาฮูหยินหนานกงโมโหจนหมดสติไป ซูลั่วฟังแล้วก็กดนวดหว่างคิ้ว นางออกจากจวนไปเพียงครู่เดียวเท่านั้น ไฉน

---

[1] สามเทียบหกพิธี เป็นพิธีแต่งงานแบบจีนโบราณ

ถึงเกิดเรื่องขึ้นอีกแล้วเล่า

จากการวินิจฉัยอาการของผู้ปรุงโอสถหนานกง ฮูหยินหนานกงเพียงแต่โมโหจนเลือดลมปั่นป่วนและหมดสติไปเท่านั้น...

แค่นั้นจริงๆ หรือ? ซูลั่วรู้สึกว่านางต้องไปตรวจอาการให้ฮูหยินหนาน-กงอย่างละเอียดสักนิด ทว่าตอนที่หญิงสาวกำลังจะลุกขึ้น เซี่ยเยว่ก็วิ่งมารายงาน

"แม่นางซู แม่นางซู คุณชายรองพาตัวคุณชายสามกลับมาแล้วเจ้าค่ะ ดูสีหน้าแล้วไม่ใคร่ดีนัก คุณชายรองให้เชิญท่านไปที่ศาลบรรพชนเจ้าค่ะ"

หนานกงหลิวซิง? ศาลบรรพชน? นัยน์ตาซูลั่วฉายแววลำบากใจ

หนานกงหลิวอวิ๋นกำลังจะไต่สวนเรื่องที่หนานกงหลิวซิงเป็นพยานให้ฝ่ายองค์ชายรองในวังหลวงกระมัง? หากเรื่องนี้เป็นเพียงความคิดของหนานกงหลิวอวิ๋น ซูลั่วคิดว่านางยังพอจะยับยั้งห้ามปรามได้ แต่ถ้าเป็นเจตนาของท่านผู้เฒ่าหนานกงแล้วละก็...

สิ่งที่หนานกงหลิวซิงทำลงไปนี้ หากมองในมุมแคบก็อาจกล่าวได้ว่าเป็นเพราะบุญคุณความแค้นระหว่างนางกับเขา แต่ถ้ามองในมุมกว้าง เรื่องนี้เท่ากับการทรยศเผ่าพันธุ์หงส์มังกรเลยก็ว่าได้

เดิมซูลั่วคิดจะไปดูอาการฮูหยินหนานกง แต่เพราะเรื่องหนานกงหลิวซิงที่แทรกเข้ามาทำให้นางลืมความตั้งใจก่อนหน้านี้ไปเสียสนิท

ตอนที่ซูลั่วมาถึงศาลบรรพชน นางก็พบว่ามีคนมารวมตัวกันอยู่ไม่น้อยแล้ว

ตัวแทนท่านผู้เฒ่าแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกรมาทั้งสิ้นเจ็ดราย นอกจากนี้ผู้ที่มาก่อนแล้วก็ยังมีหนานกงหลิวเฮ่า หนานกงหลิวอวิ๋น รวมไปถึงหนานกงหลิวซิง

หนานกงหลิวซิงคุกเข่าก้มศีรษะต่ำอยู่เบื้องหน้าป้ายบูชาบรรพบุรุษ

ยามที่ซูลั่วก้าวเข้ามาในศาลบรรพชน นางก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายไม่เป็นมิตรจากผู้เฒ่าสามรายทันที หญิงสาวอดก่นบ่นในใจไม่ได้ นางมิได้เป็นผู้ทำลาย

เกียรติภูมิของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรเสียหน่อย อีกอย่าง... นางก็หาได้เคยล่วงเกินผู้เฒ่าทั้งสามไม่

ซูลั่วมองด้วยสีหน้าฉงนสนเท่ห์

“ฮึ!”

“ฮึ!”

“ชิ!”

ผู้เฒ่าสี่ ผู้เฒ่าหก และผู้เฒ่าเจ็ดต่างพากันเชิดคางขึ้นอย่างยโส เพียงแค่ปรายตามองมาทางซูลั่วแวบหนึ่งเท่านั้น

ผู้เฒ่าเจ็ดตวาดก้อง “ที่นี่คือศาลบรรพชน! สตรีเข้าออกตามใจชอบได้อย่างไร ไสหัวออกไปเสีย!”

ผู้เฒ่าหกเองก็หัวเราะเยือก “แม่นางผู้นี้โผล่มาจากที่ใดกัน เจ้าเป็นใคร ช่างบังอาจนัก หากยังไม่ไปอีก ระวังจะถูกจับโยนออกไป!”

ผู้เฒ่าสี่ถือว่าตนมีสถานะสูงศักดิ์ เขามิได้ปริปาก แต่กลับใช้สายตาพินิจสำรวจซูลั่วนับแต่ศีรษะจดเท้า

ดีที่ซูลั่วมีพลังจิตแข็งแกร่งและจิตใจมั่นคงมากพอ นางไม่เพียงแต่ไม่ขยาดเกรง ซ้ำยังหัวเราะเสียงแผ่วออกมาแทน

หนานกงหลิวอวิ๋นหรี่ตาลง เขาก้าวมาหยุดยืนเคียงข้างซูลั่ว จับมือนางแล้วดึงให้เดินมาด้านในพร้อมกัน

ผู้เฒ่าเจ็ดยังไม่ทันเอ่ยก็แค่นเสียงหยันออกมาก่อน “หลิวอวิ๋น บรรพบุรุษสกุลหนานกงกำหนดกฎระเบียบเอาไว้ ที่นี่คือศาลบรรพชน มีเพียงบุรุษในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรเท่านั้นที่มาเยือนได้ สตรีในสกุลห้ามเหยียบย่างเข้ามาเด็ดขาด ใครๆ ก็พากันกล่าวว่าเจ้าเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง เจ้าคงไม่ได้หลงลืมกระทั่งกฎข้อนี้กระมัง หรือว่า...”

สายตาคมกริบของหนานกงหลิวอวิ๋นตวัดมองผู้เฒ่าเจ็ด แววตานั้นทั้งดุดันและทรงอำนาจ อีกทั้งยังฉายรังสีอำมหิตออกมา!

เมื่อตกอยู่ภายใต้สายตาเช่นนี้ ผู้เฒ่าเจ็ดก็สะท้านเยือกขึ้นในใจ เขา

สัมผัสได้ถึงระลอกความเย็นที่ไต่ขึ้นมาตามสันหลัง ยังไม่ทันเอ่ยจบความดีจู่ๆ ก็รู้สึกประหนึ่งว่าร่างกายถูกผนึกด้วยน้ำแข็ง พูดอะไรไม่ออกเลยแม้แต่คำเดียว

ในตอนนี้เอง หนานกงหลิวอวิ๋นกับซูลั่วก็เดินมาหยุดกลางศาลบรรพชน ครานี้กลับกลายเป็นผู้เฒ่าหกและผู้เฒ่าสี่ที่เริ่มเป็นฝ่ายโจมตีซูลั่วบ้าง

ผู้เฒ่าหกไพล่มือไปด้านหลัง ก่อนหันกลับมาเอ่ยกับผู้เฒ่าสี่ “ผู้เฒ่าสี่ นางคือใครหรือ”

ผู้เฒ่าสี่เผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “แม้แต่เจ้ายังไม่รู้ แล้วข้าจะรู้ได้อย่างไรกัน”

ผู้เฒ่าหกยิ้มหยันขณะมองหนานกงหลิวอวิ๋น “นังหนูผู้นี้คงมิใช่ซูลั่วที่แลกมาด้วยเหมืองผลึกสีม่วงห้าสิบแห่งหรอกกระมัง”

ผู้เฒ่าสี่แสร้งทำสีหน้าตระหนก “เหมืองผลึกสีม่วงห้าสิบแห่ง? ข่าวลือเช่นนั้นเจ้าก็เชื่อด้วยหรือ!”

ผู้เฒ่าหกแค่นเสียงในลำคอ “ผู้เฒ่าสี่ ไฉนเจ้าถึงไม่เชื่อเล่า นี่ไม่ใช่ข่าวลือ ลองถามก็รู้ หลิวอวิ๋น เจ้าบอกพวกเราที เรื่องนี้เป็นความจริงหรือไม่”

พริบตานั้นสายตาทุกคู่ก็ปรายมองมาที่หนานกงหลิวอวิ๋นกับซูลั่ว

ไอเย็นยะเยือกแผ่ซ่านออกมาจากร่างของหนานกงหลิวอวิ๋น กระจายไปทั่วอณูอากาศภายในศาลบรรพชน ซ้ำไอระลอกนั้นยังทวีความหนาวเย็นมากขึ้นเรื่อยๆ เย็นจนทุกคนรู้สึกสั่นสะท้านเหน็บหนาวเสียดกระดูก...

ทว่าผู้เฒ่าหกยังคงถามหนานกงหลิวอวิ๋นซ้ำอีกครั้ง “นางคือสตรีที่แลกมาด้วยเหมืองผลึกสีม่วงห้าสิบแห่งผู้นั้นใช่หรือไม่”

ผู้เฒ่าหกชี้มือมาที่ซูลั่ว กิริยาอาการของเขาทั้งหยาบกระด้างและไร้มารยาท วาจาที่เอ่ยออกมาไม่น่าฟังอย่างยิ่ง ราวกับว่าซูลั่วเป็นสินค้าที่แลกมาด้วยเหมืองผลึกสีม่วงห้าสิบแห่งอย่างไรอย่างนั้น

ผู้เฒ่าหกหาได้ขยาดเกรงใดๆ เลยแม้แต่นิด หากท่านผู้เฒ่าหนานกงอยู่ ณ ที่นี้ด้วย เขาคงไม่กล้ากำเริบเสิบสานถึงขนาดนี้ หรือหากเผชิญหน้า

กับหนานกงโม่เยวียน เขาก็อาจจะสำรวมท่าทีลงบ้าง ทว่าเวลานี้ท่านผู้เฒ่าหนานกงและหนานกงโม่เยวียนยังไม่ปรากฏตัวขึ้น มีเพียงแค่เด็กรุ่นหลังอย่างหนานกงหลิวเฮ่า หนานกงหลิวอวิ๋น และหนานกงหลิวซิงเท่านั้น แม้ว่าหนานกงหลิวอวิ๋นจะได้รับการวางตัวให้เป็นผู้สืบทอดเผ่าพันธุ์หงส์มังกรคนต่อไป แต่แล้วจะอย่างไรเล่า เขาจะกล้าคัดค้านวาจาของท่านผู้เฒ่าแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกรหรือไร

ผู้เฒ่าหกมั่นใจว่าหนานกงหลิวอวิ๋นไม่กล้า!

ทว่าพริบตาถัดมาร่างสูงโปร่งก็ขยับเท้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะยื่นแขนออกมาคว้าหมับเข้าที่ข้อมือของผู้เฒ่าหก

สีหน้าของผู้เฒ่าหกแข็งค้างไปในทันที “เจ้ากล้า...”

ใบหน้าของหนานกงหลิวอวิ๋นในยามนี้ดูยโสยิ่งนัก ดวงตาของเขาสาดประกายยะเยือกราวกับน้ำแข็งพันปี ฝ่ามือขวาทอประกายแสงสีทองเจิดจ้าบาดตา แม้จะดูงดงามแต่กลับเต็มไปด้วยพลังกดดันบีบคั้นและเสียดแทงไปถึงกระดูก!

“หนานกงหลิวอวิ๋น!” ผู้เฒ่าหกหน้าแดงก่ำ เวลานี้เขาพบว่าข้อมือที่ถูกฝ่ามือขวาของหนานกงหลิวอวิ๋นเกาะกุมในยามนี้เย็นเยียบ ประหนึ่งห่อหุ้มด้วยชั้นน้ำแข็ง ราวกับว่าจุดลมปราณที่ข้อมือถูกไอเย็นสกัดโอบล้อมเอาไว้ ทว่าพริบตาถัดมาเขาก็รู้สึกปวดแสบปวดร้อนอย่างแสนสาหัส เหมือนถูกเข็มเพลิงทิ่มแทงเข้าที่จิตวิญญาณก็มิปาน

แสงสีทองจากฝ่ามือของหนานกงหลิวอวิ๋นทอประกายสว่างแวววาวมากขึ้นเรื่อยๆ ราวกับจะอาบย้อมศาลบรรพชนแห่งนี้ให้เรืองรองพร้อมกัน

“อ๊าก เจ็บเหลือเกิน!” ผู้เฒ่าหกเปล่งเสียงครวญออกมา น้ำตาทะลักพรั่งพรู

ผู้เฒ่าคนที่เหลือมองภาพเบื้องหน้าด้วยสายตาตะลึงงัน

ผู้เฒ่าเจ็ดพุ่งเข้าไปเป็นคนแรก เขารั้งมือผู้เฒ่าหกมาสำรวจแล้วถามอย่างร้อนใจ “เป็นอย่างไร เป็นอย่างไรบ้าง บาดเจ็บหรือไม่”

บริเวณข้อมือของผู้เฒ่าหกที่แต่เดิมผิวเนื้อราบเรียบ มาบัดนี้กลับปรากฏรอยฝ่ามือประทับชัดเจน ทั้งรอยฝ่ามือนั้นยังเป็นสีทองแดงราวกับถูกหลอมด้วยเปลวเพลิงก็มิปาน มันประทับแนบสนิทกับผิวราวกับปานที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ไม่ว่าผู้เฒ่าหกจะใช้วิธีการใดก็ลบรอยประทับนี้ไม่ออก

“ฝ่ามือเทวะ! ตราประทับทองคำ!” จู่ๆ ผู้เฒ่าแปดก็อุทานออกมาด้วยความตระหนก!

เวลานี้ทุกคนต่างพากันจับจ้องไปที่หนานกงหลิวอวิ๋น โดยเฉพาะหนานกงหลิวซิงกับหนานกงหลิวเฮ่าที่มองหนานกงหลิวอวิ๋นด้วยสายตาคล้ายมองเห็นภูตผีปีศาจ

ตราประทับทองคำเป็นขั้นสูงสุดในการฝึกวิชา *ฝ่ามือเทวะ!*

ฝ่ามือเทวะ เป็นเคล็ดวิชาลึกลับของเผ่าพันธุ์หงส์มังกร มีเพียงผู้สืบทอดเผ่าพันธุ์เท่านั้นที่จะได้รับการสืบทอดเคล็ดวิชานี้ หากตีตราด้วยตราประทับทองคำ มีเพียงผู้ตีตราเท่านั้นที่จะลบล้างได้

หากถูกตีตราก็เท่ากับถูกกล่าวโทษโดยผู้นำเผ่าพันธุ์

ขณะนั้นรอบด้านเงียบสงัดไร้สรรพเสียง ได้ยินเพียงสายลมบางเบาที่พัดผ่าน รวมไปถึงเสียงลมหายใจเข้าออกด้วยความตื่นเต้น ตระหนก และกระสับกระส่าย...

ขณะที่ยามนี้ซูลั่วฉงนงงงวยไปหมด นางมองสีหน้าราวกับเห็นภูตผีปีศาจของทุกคนแล้วก็อดประหลาดใจไม่ได้ เจ้าตัวขยี้ปลายจมูกพลางใคร่ครวญอยู่ครู่ใหญ่

“ตราประทับทองคำที่หนานกงหลิวอวิ๋นผนึกลงบนข้อมือผู้เฒ่าหกนี้คืออะไรกัน” ซูลั่วหลุดเอ่ยคำถามในใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ตีตราความผิด” หนานกงหลิวอวิ๋นผู้ที่สงบเยือกเย็นที่สุด ณ เวลานี้เอ่ยคำตอบสั้นๆ ออกมา

“ตีตราอย่างไร ประทับลายฝ่ามือบนแขนของเขาอย่างนั้นหรือ” ซูลั่วถามต่อ

ผู้เฒ่าห้าเห็นซูลั่วโผล่ศีรษะเล็กๆ ออกมาจากด้านหลังหนานกงหลิวอวิ๋น ท่าทางเหมือนหนูตัวเล็กผนวกกับสีหน้าไร้เดียงสาเช่นนั้นดูน่ารักน่าเอ็นดูนัก เขาจึงเปิดปากอธิบายให้ซูลั่วฟังด้วยความหวังดี “หากถูกตีตราด้วยตราประทับทองคำจาก *ฝ่ามือเทวะ* ก็เท่ากับว่าคนผู้นั้นถูกประกาศความผิด กลายเป็นผู้ที่ถูกคนในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรปรามาสดูแคลน”

“ฮึ!” ผู้เฒ่าหกขึงตามองผู้เฒ่าห้าด้วยความโกรธขึ้ง

ผู้เฒ่าห้าไม่สนใจผู้เฒ่าหก ยังคงเอ่ยกับซูลั่วต่อ “โดยปกติจะมีเพียงผู้นำสกุลเท่านั้นที่จะใช้ตราประทับทองคำได้ ทั้งนี้ก็เพราะมีอำนาจในการลงโทษ แต่ว่าหลิวอวิ๋น...”

“ไม่นับ เขายังไม่ใช่ผู้นำสกุล ตราประทับทองคำนี้ไม่มีผล!” ผู้เฒ่าหกประท้วงเสียงกร้าว

ผู้เฒ่าเจ็ดเองก็สำทับ “ต่อให้เขาสำแดงตราประทับทองคำได้แล้วจะอย่างไร หนานกงหลิวอวิ๋นใช้อำนาจในทางมิชอบ ผู้เฒ่าหกทำความผิดใดกันถึงต้องถูกตัดสินด้วยตราประทับทองคำ?! ข้าไม่เห็นด้วย!”

ผู้เฒ่าสี่เองก็คัดค้าน “หนานกงหลิวอวิ๋นใช้ตราประทับทองคำในทางมิชอบ ต้องจำกัดอำนาจและลงโทษเขา!”

ผู้เฒ่าห้าชี้หน้าผู้เฒ่าสี่ “เจ้าเขลาหรือไรกัน!”

ผู้เฒ่าสี่งุนงง ยังไม่ทันตอบโต้ ผู้เฒ่าห้าก็เอ็ดตะโรขึ้นมาเสียก่อน

“กว่าเผ่าพันธุ์หงส์มังกรจะเพาะบ่มทายาทรุ่นหลังที่มีพรสวรรค์ระดับนี้ได้ก็มิใช่เรื่องง่าย ไม่รู้จักเสียดายก็แล้วไปเถิด เวลานี้กลับมาเรียกร้องให้จำกัดอำนาจและลงโทษ สมองของเจ้ามีปัญหามากกระมัง”

ผู้เฒ่าแปดยืนหยัดอยู่ข้างหนานกงหลิวอวิ๋น เขาหัวเราะหยันใส่ผู้เฒ่าสี่ “ผู้เฒ่าสี่ เมื่อไรจิตใจอันคับแคบของเจ้าจะเปิดกว้างบ้างเสียที”

ผู้เฒ่าสี่โมโหแทบตาย ตอนที่กำลังจะระเบิดโทสะออกมา เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นด้านนอกเสียก่อน

ทุกคนเงยหน้าขึ้น ก่อนเห็นว่าหนานกงโม่เยวียนประคองท่านผู้เฒ่า

หนานกงเดินผ่านประตูเข้ามา

ท่านผู้เฒ่าหนานกงยังคงเปี่ยมไปด้วยสง่าราศี ทรงภูมิและมีอำนาจน่าเกรงขามเช่นเดิม แม้จะไม่เอ่ยวาจาใดออกมา ทว่ารังสีอันน่ากริ่งเกรงกลับแผ่ซ่านออกมารอบกาย

ทุกคนรีบคารวะท่านผู้เฒ่าหนานกง

ท่านผู้เฒ่าหนานกงกวาดสายตาคมปลาบมองใบหน้าทุกคน ก่อนชี้มือมาทางผู้เฒ่าแปด "ผู้เฒ่าแปด เกิดอะไรขึ้น"

ผู้เฒ่าแปดมีอุปนิสัยซื่อสัตย์ตรงไปตรงมา เขาบอกเล่าเหตุการณ์ตามความจริง "ผู้เฒ่าหกกล่าววาจาล่วงเกินซูลั่ว หนานกงหลิวอวิ๋นจึงใช้ตราประทับทองคำกับผู้เฒ่าหก ผู้เฒ่าสี่กล่าวว่าหนานกงหลิวอวิ๋นใช้ตราประทับทองคำในทางมิชอบ เรียกร้องให้ลงโทษเขาขอรับ"

หลังจากผู้เฒ่าแปดเอ่ยจบ รอบด้านก็เงียบสงัด ทุกคนมองท่านผู้เฒ่าหนานกง และรอให้เขาเป็นผู้ตัดสินความ

ท่านผู้เฒ่าหนานกงพยักหน้า ก่อนโยนปัญหามาที่หนานกงโม่เยวียน "เจ้าพูด"

ปรากฏว่าหนานกงโม่เยวียนกลับหันหน้ามามองบุตรชายของตน พลางรำพึงรำพันด้วยสีหน้าอึ้งงัน "ตราประทับทองคำ? หลิวอวิ๋นใช้ตราประทับทองคำ? เขาสำแดงตราประทับทองคำได้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ไฉนถึงได้..."

ครานั้นไม่มีผู้ใดรู้หรอกว่าเขาฝึกฝนตราประทับทองคำด้วยความยากเย็นเพียงใด แม้ว่าจะได้ก้าวขึ้นมาสู่ตำแหน่งผู้นำเผ่าพันธุ์หงส์มังกรแล้ว แต่เขาก็ยังต้องเก็บตัวฝึกฝนพลังยุทธ์ถึงสามปี

ใช้เวลาถึงสามปีเต็มๆ! หนานกงโม่เยวียนถึงฝึกฝนตราประทับทองคำได้อย่างชำนาญ

หนานกงโม่เยวียนยังคงคลางแคลง เขาก้าวไปหยุดลงตรงหน้าผู้เฒ่าหกแล้วยื่นมือไปคว้าข้อมืออีกฝ่าย จากนั้นก็สำรวจตราประทับทองคำที่มือซ้ายของผู้เฒ่าหกสลับกับเงยหน้ามองบุตรชายคนรองที่ยามนี้อยู่ในอาการสงบนิ่ง

... ความรู้สึกล้มเหลวกับความภาคภูมิใจก่อตัวขึ้นในใจเวลาเดียวกัน ทว่าก็ต่อสู้กันอย่างหนักจนเจ้าตัวสับสนมึนงงไปหมด

หนานกงโม่เยวียนเงียบงันไปพักใหญ่...

ทุกคนเบนสายตามามองผู้นำสกุลคนปัจจุบันด้วยสีหน้าฉงนสงสัย เมื่อครู่ยังเป็นปกติดีอยู่เลย ไฉนจู่ๆ ถึงทำหน้าม่อยคอตกเช่นนี้ ท่าทางหดหู่ใจแบบนี้หมายความว่าอย่างไรกัน

“แค็กๆ” ซูลั่วกระแอมเสียงแผ่วเบา “เมื่อครู่ผู้เฒ่าสี่กล่าวว่าต้องการลงโทษหนานกงหลิวอวิ๋น ตอนนี้... ยังจะลงโทษอยู่หรือไม่เจ้าคะ”

“เพราะอะไรถึงต้องลงโทษด้วย” หนานกงโม่เยวียนโพล่งถามออกมาโดยไม่รู้ตัว

“เพราะเขาไม่ใช่ผู้นำสกุล แต่กลับใช้ตราประทับทองคำซึ่งเป็นของผู้นำสกุล ผู้เฒ่าสี่บอกว่าเป็นการใช้อำนาจในทางมิชอบ แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน” ซูลั่วให้คำตอบ

ใบหน้าของนายท่านหนานกงทะมึนเยือก นัยน์ตาดุดันจับจ้องผู้เฒ่าสี่ “กฎเผ่าพันธุ์หงส์มังกรข้อที่สามสิบหก ท่านผู้เฒ่าสี่ ท่องสักรอบเป็นอย่างไร”

ผู้เฒ่าสี่เห็นอานุภาพของตราประทับทองคำแล้วนึกขยาดเกรงอยู่ในใจไม่น้อยเช่นกัน เขาจำต้องท่องกฎสกุลออกมา “...ตราประทับทองคำเท่ากับมติของเผ่าพันธุ์... ถูกตีตราโดยคนทั้งเผ่าพันธุ์!”

“มีระบุตรงไหนหรือว่ามีเพียงผู้นำสกุลเท่านั้นจึงจะใช้ตราประทับทองคำได้!”

“ไม่มี แต่ว่า...” เมื่อก่อนไม่เคยมีผู้ที่มิใช่ผู้นำเผ่าพันธุ์ใช้ตราประทับทองคำมาก่อนได้นี่นา

“ในเมื่อไม่มี เพราะอะไรหลิวอวิ๋นสำแดงตราประทับทองคำออกมาถึงเป็นการใช้อำนาจในทางมิชอบ แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนได้เล่า เขาใช้อำนาจในทางมิชอบอย่างไร แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนอย่างไร!” หนานกงโม่เยวียนชักไซ้ไล่เลียง

หนานกงโม่เยวียนหันกลับมาจ้องหนานกงหลิวอวิ๋น "เจ้าสำแดงตราประทับทองคำได้ตั้งแต่เมื่อใดกัน"

นั่นสิ หนานกงหลิวอวิ๋นฝึกฝนตราประทับทองคำที่มีเพียงผู้นำสกุลใช้ได้ตั้งแต่เมื่อไรกัน!

แม้แต่ท่านผู้เฒ่าหนานกงก็ยังประหลาดใจไม่น้อย เขามิได้ถ่ายทอดวิชานี้ให้หลานชาย โม่เยวียนก็เช่นกัน แล้วหนานกงหลิวอวิ๋นเรียนรู้มาได้อย่างไร

ปรากฏว่าหนานกงหลิวอวิ๋นกลับมองหนานกงโม่เยวียนด้วยสายตาประหลาดใจ น้ำเสียงที่เอ่ยออกมาราบเรียบ "เรื่องนี้... ต้องฝึกฝนด้วยหรือขอรับ"

"เรื่องนี้... ต้องฝึกฝนด้วยหรือขอรับ"

"เจ้า...เจ้า..." หนานกงโม่เยวียนซึ่งมีสถานะเป็นถึงผู้นำสกุล ประมุขเผ่าพันธุ์หงส์มังกรและจอมทัพของดินแดนแห่งจิต บัดนี้กลับตะกุกตะกักพูดไม่เป็นภาษา

วาจานี้ของหนานกงหลิวอวิ๋นทำให้ทุกคนรู้สึกว่า... ชายหนุ่มผู้นี้มิต่างอันใดจากภูตผีปีศาจ!

"เอ? วันนี้มาทำอะไรกันที่ศาลบรรพชนหรือเจ้าคะ" คำพูดของซูลั่วเรียกสติทุกคนกลับมา

หนานกงหลิวซิงที่ถูกทุกคนมองข้ามไปในเวลานี้ กำลังคุกเข่าก้มหน้าต่ำอยู่หน้าป้ายวิญญาณของเหล่าบรรพชน...

"เกิดอะไรขึ้น"

"หลิวซิงเพิ่งฟื้นขึ้นมาได้ไม่นาน เขาก่อเรื่องขึ้นหรือ"

"ทำความผิดร้ายแรงใดถึงขนาดต้องนำตัวมาสอบความถึงที่ศาลบรรพชนด้วย"

ปกติแล้วบรรดาท่านผู้เฒ่าทั้งหลายมีกิจธุระรัดตัวนัก เพราะเหตุนี้จึงไม่กระจ่างชัดในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ วังหลวง

ในตอนนี้เอง หนานกงโม่เยวียนก็ก้าวออกมาชี้แจงความผิดของหนานกงหลิวซิงตั้งแต่ต้นจนจบ

บรรดาผู้เฒ่ากระจ่างในทันใด

หนานกงโม่เยวียนมองทุกคน "เรื่องนี้จะว่าเล็กก็เล็ก จะว่าใหญ่ก็ใหญ่ มองว่าเป็นเรื่องบุญคุณความแค้นส่วนตัวก็เป็นความผิดลหุโทษ แต่ถ้ามองว่าเป็นการทรยศต่อเผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็หาใช่ความผิดเล็กๆ ไม่ ข้าเองมิอาจตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงจำต้องเชิญท่านผู้เฒ่าทั้งหลายมาร่วมหารือเพื่อขอความเห็น"

ผู้เฒ่าเจ็ดที่เมื่อครู่ถูกหนานกงหลิวอวิ๋นกดข่มจนเงยหน้าไม่ขึ้น ยามนี้ดวงตาเป็นประกายในทันใด

หนานกงหลิวซิงเป็นปฏิปักษ์กับซูลั่ว? ทว่าหนานกงหลิวอวิ๋นกลับดึงดันปกป้องซูลั่ว? ฮ่าๆ ในที่สุดเขาก็มีเป้าหมายใหม่ให้ใช้โจมตีซูลั่วได้แล้ว

ผู้เฒ่าเจ็ดสบสายตากับผู้เฒ่าสี่และผู้เฒ่าหก ก่อนเห็นแววลิงโลดยินดีในสายตาของกันและกัน

ผู้เฒ่าสี่เอ่ย "ก็เป็นแค่เรื่องบุญคุณความแค้นของเด็กรุ่นหลังเท่านั้น เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้จำเป็นต้องเรียกตัวเหล่าท่านผู้เฒ่าด้วยหรือไร โม่เยวียนเจ้าทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปแล้วกระมัง"

ผู้เฒ่าเจ็ดเองก็พยักหน้าสนับสนุน "เรื่องขี้ปะติ๋วเช่นนี้มีหรือที่ต้องเปิดศาลบรรพชนตัดสินความ มิควร มิควร หลิวซิง เจ้าก็รีบลุกขึ้นมาเถิด"

"ช้าก่อน" ผู้เฒ่าห้านิ่วหน้าพลางยกมือปรามผู้เฒ่าเจ็ด "นี่หาใช่เรื่องเล็กไม่ รอประเดี๋ยว อย่าเพิ่งสั่งให้เขาลุกขึ้นมา" ผู้เฒ่าห้าลูบเคราปลายคาง ก่อนหันไปถามหนานกงหลิวซิง "เรื่องนี้... ตัวเจ้าคิดเห็นเช่นไรเล่า"

ทุกคนมองหนานกงหลิวซิง

หนานกงหลิวซิงเป็นเด็กหนุ่มเลือดลมพลุ่งพล่าน คนวัยนี้เกลียดการถูกควบคุมเป็นที่สุด หนานกงหลิวซิงเองก็เช่นกัน เขาเงยหน้าพลางแค่นหัวเราะออกมา "ข้าไม่ผิดขอรับ!"

เด็กหนุ่มเชิดคางขึ้น สายตาจ้องมองซูลั่วอย่างดื้อดึง นัยน์ตาคมกริบปานกระบี่คู่นั้นเต็มไปด้วยแววเคียดแค้นชิงชัง เขาตะโกนลั่น “ซูลั่ว! เจ้าทำอะไรไว้ย่อมรู้อยู่แก่ใจดี!”

ซูลั่วขมวดคิ้วมุ่น นางสบตากับอีกฝ่ายด้วยความฉงน “ข้าทำอะไรกัน”

“หึๆ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้ายังเสแสร้งอะไรอีก! ไฉนใต้หล้านี้ถึงได้มีคนหน้าหนาไร้ยางอายเช่นเจ้าอยู่ เจ้าช่างน่าชิงชังเหลือเกิน!” หนานกงหลิวซิงคำรามออกมาอย่างโกรธแค้น

สีหน้าของหนานกงหลิวอวิ๋นย่ำแย่อย่างหนัก เขาจ้องหนานกงหลิวซิงแล้วส่งพลังฝ่ามือเข้าปะทะหนานกงหลิวซิง “ดูท่าว่าเจ้าตั้งใจจะคุกเข่าอยู่ในศาลบรรพชนไปตลอดทั้งชีวิต!”

หนานกงหลิวซิงในเวลานี้เหมือนกับสุนัขบ้าที่พร้อมจะกัดขย้ำทุกคนที่ผ่านหน้า เขาจ้องหนานกงหลิวอวิ๋นเขม็ง “พี่รอง! ท่านยังใช่พี่รองของข้าอยู่หรือไม่ ไฉนตอนนี้พี่รองของข้าถึงได้กลายเป็นคนเช่นนี้ได้!”

“...” ซูลั่ว

“...” หนานกงโม่เยวียน

“...” หนานกงหลิวเฮ่า

“...” ท่านผู้เฒ่า

“...” ทุกคน

หนานกงหลิวซิงยังตะเบ็งเสียงกร้าวออกมาอยู่อย่างนั้น “พี่รอง! ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าต้องนอนเป็นผักเพราะท่านยาวนานมากี่ปี เป็นเพราะท่าน ข้าถึงตายก็ไม่ใช่อยู่ก็ไม่เชิงแบบนั้น ข้า... หนานกงหลิวซิงเคยตำหนิท่านสักครึ่งคำหรือไม่!”

สีหน้าของหนานกงหลิวอวิ๋นย่ำแย่อย่างหนัก คำพูดของหนานกงหลิวซิงสะกิดแผลแห่งความละอายใจที่ซ่อนอยู่ลึกสุดใจของเขา ทว่าไม่รู้เพราะอะไร... หนานกงหลิวอวิ๋นกลับพบว่า เวลานี้ความรู้สึกละอายใจนั้นไม่หนักหน่วงรุนแรงอย่างที่เขาเคยจินตนาการเอาไว้

เดิมหนานกงหลิวอวิ๋นเคยจินตนาการว่า หากเผชิญหน้ากับคำตำหนิหรือบริภาษด่าทอของหนานกงหลิวซิง เขาคงรู้สึกละอายใจ เจ็บปวด หรือถึงขั้นทุกข์ทรมาน ทว่ายามนี้เมื่อชายหนุ่มยกมือขึ้นสัมผัสกับตำแหน่งอกซ้าย เขาก็พบว่าความรู้สึกใดๆ ก็เหมือนจะเบาบางและเลือนรางลง แม้กระทั่งความละอายใจก็แทบไม่หลงเหลืออยู่อีกแล้ว เพราะอะไรกัน...

หรือเพราะเขาผิดหวังในตัวหนานกงหลิวซิงอย่างถึงที่สุดแล้ว?

หนานกงหลิวซิงกลับคิดเข้าข้างตนเองมาตลอดว่า หนานกงหลิวอวิ๋นต้องละอายใจต่อสิ่งที่ทำต่อตนอย่างแน่นอน และเขาก็ใช้ประโยชน์จากความละอายใจนี้ทวงบุญคุณอีกฝ่ายไปได้ชั่วชีวิต เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้หนานกงหลิวซิงคำรามออกมาไม่หยุด

“ข้าไม่ได้เคียดแค้นที่ท่านทำให้ข้ามีสภาพแบบนั้น แต่ข้าโกรธที่ท่านทำให้ข้าไม่อาจดูแลคนที่ต้องการดูแลได้ แม้แต่ตอนที่นางกำลังจะสิ้นใจก็ไม่อาจปกป้องนางไว้ได้ หนานกงหลิวอวิ๋น ข้าเกลียดท่าน!”

เผียะ!

เสียงฝ่ามือหนักหน่วงกระทบเข้าที่ใบหน้าของหนานกงหลิวซิง

เจ้าของฝ่ามือมิใช่หนานกงหลิวอวิ๋น แต่เป็นซูลั่ว

ซูลั่วมองหนานกงหลิวซิงด้วยสายตาที่ใช้มองคนเขลา “เจ้าเสียสติไปแล้วหรือไร เจอใครก็กัดขย้ำคนผู้นั้น เรื่องในปีนั้น คิดว่าพี่รองของเจ้าต้องการหรืออย่างไร เป็นเพราะเจ้าพลังยุทธ์อ่อนด้อยเอง จึงถูกผู้อื่นเล่นงาน นอกจากตำหนิพี่รองของเจ้าแล้ว เจ้าไม่โทษตัวเองบ้างเลยหรือไรกัน!”

หนานกงหลิวซิงเดือดดาล

ซูลั่วยังคงหัวเราะเยือกในลำคอ “เจ้าอาศัยว่าพี่รองของเจ้าละอายใจต่อเจ้า จึงทำตัวกำเริบเสิบสาน เอาแต่ใจตนเองเป็นที่ตั้ง เจ้าคิดว่าไม่ว่าตนจะก่อเรื่องใด เขาก็คงจะยอมโอนอ่อนให้เจ้าอย่างไร้เงื่อนไข? ไม่ว่าเจ้าจะก่อความผิดสักกี่ครั้ง เขาก็จะปกป้องเจ้าไปตลอดทั้งชีวิตกระมัง

“ข้าขอบอกเจ้า เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ไม่ต้องรอให้ข้าแต่งเข้าเผ่าพันธุ์หงส์

มังกร นับตั้งแต่นี้ไป... หนานกงหลิวซิง เจ้าจงฟังข้าให้ดี สิ่งที่หนานกงหลิว-อวิ๋นติดค้างเจ้า ข้า... ซูลั่วได้ชดใช้คืนให้นับตั้งแต่เจ้าลืมตาขึ้นมาอีกครั้งแล้ว หลังจากนี้หนานกงหลิวอวิ๋นไม่ติดค้างอะไรเจ้าอีก หากเจ้ามีปัญญาก็ลองท้าทายเขาอีกสักครั้งสิ ดูว่าเขาจะยอมอ่อนข้อให้เจ้าอีกหรือไม่!”

หนานกงหลิวซิงจ้องซูลั่วเขม็ง ก่อนจะลุกขึ้นจากท่าคุกเข่าแต่เดิม จากนั้นก็สืบเท้าเข้าหาซูลั่วแล้วหยุดลงเบื้องหน้านาง ก่อนคลี่ยิ้มลึกลับออกมา “ซูลั่ว! เจ้าคิดว่าตนเองถูกต้องมากอย่างนั้นสิ เจ้าคิดว่าตนเองมีเหตุผลมากใช่หรือไม่ เจ้าคิดว่าเป็นเพราะพี่รองรักเจ้า เจ้าจะทำตัวกำเริบเสิบสานไร้ความขยาดเกรงเช่นไรก็ได้?”

คิ้วรูปใบหลิวของซูลั่วย่นเข้าหากัน หนานกงหลิวซิงในบุคลิกเช่นนี้... ดูผิดปกติมากเกินไป!

เขาจ้องหน้าซูลั่วแล้วหัวเราะเยือก ก่อนเอ่ย “แต่ว่า... ท่านพี่ซูลั่วคนดี ข้าจะบอกข่าวดีให้เจ้ารู้เอาไว้ เจ้ายืนให้มั่นคงเสียก่อนเล่า มิเช่นนั้นจะล้มหงายหลังเอาได้”

ซูลั่วย่นหัวคิ้วมองอีกฝ่าย

หนานกงหลิวซิงกระซิบความประโยคหนึ่งข้างหูซูลั่ว

ทันทีที่ได้ฟังคำพูดนั้น ซูลั่วก็แข็งทื่ออยู่กับที่ แผ่นหลังสะท้านเยือก

หนานกงหลิวอวิ๋นคว้าคอหนานกงหลิวซิง แล้วเหวี่ยงร่างเขาไปด้านหลัง

โครม!

ร่างของหนานกงหลิวซิงกระแทกกับผนัง วิงเวียนหน้ามืดจนเห็นดาวระยับ เลือดกำเดาไหลรินเป็นทาง แต่ถึงจะนั่งพิงผนังในสภาพร่างอ่อนระทวย เขาก็หัวเราะร่าออกมาอย่างมีความสุข

เรียวแขนยาวของหนานกงหลิวอวิ๋นโอบประคองซูลั่ว พลางเขย่าร่างนางเบาๆ “ลั่วลั่ว! ลั่วลั่ว!” เมื่อครู่หลังจากที่หนานกงหลิวซิงกระซิบคำพูดนั้นออกมา ซูลั่วก็ตกอยู่ในภวังค์เลื่อนลอยทันที

วาจาอันใดกันที่ทำให้ซูลั่วมีปฏิกิริยาเช่นนี้?

คนอื่นๆ ไม่รู้ เหล่าท่านผู้เฒ่าพากันเผยสีหน้าฉงนสงสัย ผู้เฒ่าสี่ถึงกับโพล่งถามหนานกงหลิวซิง “เมื่อครู่เจ้าพูดอะไรกับซูลั่ว รีบบอกมาเร็ว อย่าคิดปิดบังเชียว!”

หนานกงหลิวซิงได้ยินเช่นนั้นก็หัวเราะลั่นออกมา เขาไม่ได้ลุกขึ้นจากพื้นในทันที แต่นั่งพิงผนังพลางเงยใบหน้าที่มีความละม้ายคล้ายหนานกงหลิวอวิ๋นหลายส่วนมองซูลั่วด้วยสายตาท้าทาย

ซูลั่วในยามนี้กลับมามีท่าทีสงบนิ่งดังเดิม นางมองหนานกงหลิวอวิ๋นแล้วยิ้มบาง “ข้าไม่ได้เป็นอะไร ไม่ต้องกังวลไป”

หนานกงหลิวอวิ๋นกุมมือซูลั่วแน่น เมื่อผิวกายแนบชิดกัน ชายหนุ่มก็สัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าฝ่ามือของซูลั่วเย็นเฉียบ ถึงขนาดมีไอความเย็นแผ่ซ่านออกมา เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวควบคุมไอวิเศษและไอมารในกายไม่อยู่

“หากเจ้าไม่อยากพูด...” หนานกงหลิวอวิ๋นรั้งซูลั่วให้ผละไปด้วยกัน

ซูลั่วกลับคิดว่านางไม่มีสิ่งใดให้ต้องละอาย ตนกระทำสิ่งต่างๆ อย่างผ่าเผยตรงไปตรงมา มีเรื่องใดให้ต้องหลบลี้หนีหน้าผู้คนด้วยเล่า ซูลั่วรั้งมือหนานกงหลิวอวิ๋นแล้วมองชายหนุ่มด้วยสีหน้าจริงจัง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยและเป็นปกติที่สุด “เมื่อครู่หนานกงหลิวซิงบอกว่า... หนิงจิ้งอี๋ยังไม่ตาย”

ทุกคนอึ้งงัน

อะไรนะ! หนิงจิ้งอี๋? คุณหนูสามสกุลหนิง? หนิงจิ้งอี๋... คุณหนูสามสกุลหนิงที่เคยสละชีวิตตนเองเพื่อหนานกงหลิวอวิ๋นคนนั้น?!

ครานั้นทุกคนเข้าใจว่าหนิงจิ้งอี๋หมดลมหายใจ ก็เพราะปกป้องว่าที่ผู้นำของเผ่าพันธุ์หงส์มังกร เพื่อตอบแทนสกุลหนิง... หลายปีมานี้เผ่าพันธุ์หงส์มังกรจึงหนุนหลังสกุลหนิงมาโดยตลอด

“หนิงจิ้งอี๋ตายไปแล้วมิใช่หรือไร”

“นับวันเวลาก็น่าจะล่วงเลยไปนานมากแล้วกระมัง”

“ก็นั่นน่ะสิ เป็นเรื่องก่อนที่หลิวอวิ๋นจะจุติลงไป ณ อาณาจักรล่างด้วย

ซ้ำ”

“หรือว่านางจะยังมีชีวิตอยู่?”

สีหน้าของนายท่านหนานกงไม่ใคร่น่ามองนัก ขณะที่ใบหน้าของท่านผู้เฒ่าหนานกงกลับเรียบเฉยยากจะตีความ ไม่บ่งบอกอารมณ์ยินดีหรือยินร้าย

รอบด้านเงียบสนิท เงียบเสียจนบรรยากาศในยามนี้น่าหวาดหวั่นไม่น้อย

ทว่าในตอนนี้เอง หนานกงหลิวซิงก็ยันตัวขึ้นจากผนัง เขาเดินโซซัดโซเซตรงมาหาซูลั่วและหนานกงหลิวอวิ๋น สุดท้ายก็หยุดลงเบื้องหน้าทั้งคู่ ก่อนทอดสายตามองหนานกงหลิวอวิ๋นด้วยแววตาคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“พี่รอง ข้าขอบอกตามตรง เมื่อก่อนท่านคือคนที่ข้าเคารพและเทิดทูนที่สุด ในใจของข้า ท่านคือเทพเจ้าผู้ไร้เทียมทาน พี่รอง ท่านอย่าทำให้ข้าต้องผิดหวังในตัวท่านได้หรือไม่”

หนานกงหลิวเฮ่าอยากถามเหลือเกินว่า ‘จะให้พี่รองของเจ้าละทิ้งผู้หญิงที่เขารัก และยอมรับหนิงจิ้งอี๋เพื่อไม่ให้เจ้าผิดหวังหรือไร หนานกงหลิวซิงเจ้าเด็กโง่เอ๋ย’

หนานกงหลิวซิงมองหนานกงหลิวอวิ๋นด้วยแววตาจริงจัง ที่ฉายแววร้องขอระคนมีความหวัง “พี่รอง พี่จิ้งอี๋ยังมีชีวิตอยู่ นางยังมีชีวิตอยู่ นางยังอยู่ใต้ฟ้าเดียวกับข้า หายใจร่วมอากาศเดียวกับข้า นางเป็นคนที่ยังมีชีวิตจิตใจมิใช่เงาที่มิอาจปรากฏกายขึ้นได้อีกต่อไป... พี่รอง พี่จิ้งอี๋ยังมีชีวิตอยู่!” พอเอ่ยถึงตรงนี้ หนานกงหลิวซิงก็ผลักซูลั่วไปอีกทาง สองมือกระตุกรั้งมือหนานกงหลิวอวิ๋น ท่าทางลิงโลดดีใจราวกับคนคลุ้มคลั่งเสียสติ

ใบหน้าหล่อเหลาของหนานกงหลิวอวิ๋นเผยแววไม่สบอารมณ์ออกมา เขาทอดสายตามองหนานกงหลิวซิง “เจ้าพอได้แล้วหรือไม่”

“พี่รอง ท่านเชื่อคำพูดของข้าหรือไม่ ท่านไม่เชื่อหรือว่าพี่จิ้งอี๋ยังมีชีวิตอยู่ นางยังมีชีวิตอยู่จริงๆ ข้าพบนางมาแล้ว เจอตัวนางมาแล้ว!” หนานกง

หลิวซิงกระตุกแขนหนานกงหลิวอวิ๋นอย่างบ้าคลั่ง “พี่รอง พี่จิ้งอี๋คิดถึงท่านมาก เวลาที่เอ่ยถึงท่าน ประเดี๋ยวก็ยิ้ม ประเดี๋ยวก็ร้องไห้ ประเดี๋ยวยินดี ประเดี๋ยวโศกเศร้า บางคราก็ไม่รู้ว่าจะทำตัวเช่นไร... พี่รอง ท่านเป็นชีวิตของนาง!”

หนานกงหลิวอวิ๋นสะบัดมือหนานกงหลิวซิงออก “พอเสียที!”

“พี่รอง! เมื่อก่อนท่านชอบพอพี่จิ้งอี๋มากถึงขนาดนั้น สตรีในใจท่านก็ควรเป็นนางถึงจะถูก เพราะอะไรเวลานี้ท่านถึงเอาอกเอาใจสตรีคนใหม่ หลงลืมสตรีคนเก่าไปเสียแล้วเล่า? ท่านเป็นคนได้ใหม่ลืมเก่าเช่นนี้หรือไร ข้า... หนานกงหลิวซิงมองท่านผิดไปแล้ว!” หลังจากบริภาษหนานกงหลิวอวิ๋นออกมาชุดใหญ่ หนานกงหลิวซิงก็หันมากระชากแขนซูลั่ว

“ซูลั่ว! เจ้าเป็นมือที่สามที่น่าชิงชังนัก เจ้าเป็นมือที่สามที่แทรกเข้ามาในความสัมพันธ์ของผู้อื่น เจ้าเป็นมือที่สามที่ไร้ยางอาย เจ้ามัน...”

หนานกงหลิวอวิ๋นเดือดดาล พริบตาถัดมาเขาก็ปรากฏตัวขึ้นด้านหลังหนานกงหลิวซิง

พลั่ก!

ฝ่ามือที่ปะทะลงมาทำให้ร่างกายของหนานกงหลิวซิงอ่อนระทวยลงกับพื้นในทันที

หนานกงหลิวอวิ๋นประคองร่างกายที่แข็งเกร็งของซูลั่ว สีหน้าไม่น่ามองอย่างยิ่ง สายตาของเขามีเพียงซูลั่ว ราวกับว่าทุกคนเป็นเพียงสิ่งประดับฉากเท่านั้น

“ลั่วลั่ว...” หนานกงหลิวอวิ๋นออกแรงที่ฝ่ามือหนักขึ้น

ซูลั่วหน้าซีดเผือด ริมฝีปากเม้มเป็นเส้นตรงจนขาวซีด นางมองหนานกงหลิวอวิ๋น ก่อนฝืนคลี่ยิ้มออกมา และแสร้งทำราวกับไม่เป็นอะไร “ไม่เป็นไร ข้าจะเป็นอะไรได้เล่า” ทว่านัยน์ตาคู่นั้นฉายแววโศกเศร้าออกมาโดยไม่รู้ตัว

ซูลั่วรู้สึกว่าตนเจ็บปวดและทรมานมากเหลือเกิน

เวลานี้นางไม่อยากทำอะไร ไม่อยากไปไหน ไม่อยากสนทนากับผู้ใด นางอยากจะหลับสักตื่นหนึ่งเท่านั้น...

เมื่อสัมผัสได้ว่าลมหายใจของซูลั่วกลับมาสม่ำเสมออีกครั้ง หนานกงหลิวอวิ๋นก็ช้อนกายหญิงสาวไว้ในอ้อมแขน จากนั้นจึงอุ้มนางออกจากศาลบรรพชน

ท่านผู้เฒ่าหนานกงเหลือบมองหนานกงหลิวอวิ๋นด้วยแววตาขัดอกขัดใจ ที่นี่คือศาลบรรพชน เจ้าหลานชายคนนี้ไม่เห็นใครอยู่ในสายตาเลยหรือไร

ขณะที่หนานกงโม่เยวียนใคร่ครวญ สุดท้ายก็เรียกหนานกงหลิวอวิ๋นไว้ “เจ้า... จะไปแบบนี้?”

หนานกงหลิวอวิ๋นหยุดฝีเท้า ก่อนหมุนตัวกลับมามองหน้าหนานกงโม่เยวียน แววตาของเขาราบเรียบดุจผืนน้ำในทะเลสาบ “หรือท่านพ่ออยากให้ข้าอยู่ต่อเพื่อสังหารเขา?”

สายตาของหนานกงหลิวอวิ๋นจับจ้องไปยังหนานกงหลิวซิงที่นอนไม่ได้สติอยู่บนพื้น

“เอ่อ...”

...เงียบ

...เงียบประหนึ่งความตายมาเยือนอีกครั้ง

หนานกงโม่เยวียนรู้สึกราวกับมีบางสิ่งบางอย่างอุดปากของตนเอาไว้ พูดอะไรไม่ออกอีกแม้แต่คำเดียว

หนานกงหลิวอวิ๋นอุ้มซูลั่วกลับมายังเรือนลั่วหยวน หลังจากวางนางลงบนเตียงแล้ว ชายหนุ่มก็ยังไม่ได้ผละไป แต่ทรุดตัวนั่งลงเคียงข้างพลางลูบแผ่นหลังของซูลั่วเบาๆ นัยน์ตาสะท้อนความรู้สึกที่ไม่มีผู้ใดหยั่งถึง

ซูลั่วยกมือขึ้นปิดตา แล้วกล่าวออกมาน้ำเสียงหดหู่ “ท่านออกไปเถิด”

“ลั่วลั่ว...”

“ข้าอยากอยู่เงียบๆ เพียงลำพัง” ซูลั่วตวัดผ้าห่มคลุมทั้งตัว จากนั้น

ก็หันหลังให้หนานกงหลิวอวิ๋น ท่าทางปฏิเสธที่จะสนทนากับอีกฝ่ายอย่างโจ่งแจ้ง

หนานกงหลิวอวิ๋นเข้าใจดี เขารู้ว่าหญิงสาวผู้นี้มีอุปนิสัยดื้อดึงเพียงใด หลังจากใคร่ครวญแล้วก็ทอดถอนใจออกมาในที่สุด

“หากมีเรื่องใดก็...”

“ปิดประตูให้ข้าที ขอบคุณ”

น้ำเสียงของนางนั้นทั้งเย็นชา ห่างเหิน และหมางเมิน

มือที่ยกขึ้นหมายจะลูบศีรษะซูลั่วของหนานกงหลิวอวิ๋นชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ชายหนุ่มยิ้มเฝื่อน สุดท้ายก็หมุนตัวผละไป ก่อนจะปิดประตูลงอย่างเบามือ

ต่อให้หนานกงหลิวอวิ๋นจะฉลาดปราดเปรื่องเพียงใด ทว่าท้ายที่สุดแล้วก็ยังไม่เข้าใจจิตใจของผู้หญิงอยู่ดี

เมื่อผู้หญิงบอกว่าให้ออกไป... ต้องยืนกรานที่จะไม่ออกไป

เมื่อผู้หญิงบอกว่าอยากอยู่เพียงลำพัง... ต้องยืนกรานไม่ให้นางอยู่เพียงลำพัง

เมื่อผู้หญิงบอกว่าให้ปิดประตู... ต้องยืนกรานไม่ไปไหนและนั่งลงที่เดิม

เมื่อได้ยินเสียงปิดประตูแผ่วเบา น้ำตาคลอขอบตาที่ซูลั่วพยายามสะกดกลั้นเอาไว้ก็ทะลักทลายออกมา

หญิงสาวรู้สึกอับอายขายหน้าเป็นที่สุด!

อันที่จริงตอนที่ได้ยินข่าวลือว่าคุณหนูสามสกุลหนิงยังมีชีวิตอยู่ นางไม่ได้รู้สึกกลัวหรือกังวลใจเลยแม้แต่นิด... เพียงแต่เมื่อคิดถึงว่าหากเริ่มนับวันเวลาตั้งแต่ที่หนานกงหลิวอวิ๋นถือกำเนิดขึ้นในดินแดนแห่งจิต ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าเขารู้จักคุณหนูสามสกุลหนิงมาก่อนนาง นางคือสตรีที่มาทีหลัง...

เรื่องนี้ต่างหากที่ทำให้ซูลั่วอึดอัดคับข้องใจ

ซูลั่วใช้สองมือบีบแก้มตัวเอง ในใจก็คิดว่า 'อายหรือไม่เล่า สตรีผ่าเผยไร้ความขยาดเกรงอย่างเจ้าต้องมาเสียน้ำตาเพราะเรื่องนี้'

คุณหนูสามสกุลหนิงยังมีชีวิตอยู่มิใช่เรื่องดีหรือไร เมื่อก่อนยังประกาศปาวๆ ว่าอยากให้คุณหนูสามสกุลหนิงยังมีชีวิตอยู่ เพราะคนตายไม่อาจทำเรื่องผิดพลาดได้อีก แบบนั้นก็เท่ากับว่าคุณหนูสามสกุลหนิงจะทิ้งภาพลักษณ์อันงดงามของนางไว้ในใจผู้คนไปตลอดกาล

นางจะเอาชนะคนตายได้อย่างไร แต่ถ้าคุณหนูสามสกุลหนิงยังมีชีวิตอยู่จริงๆ ละก็...

ซูลั่วเลิกผ้าห่มออกแล้วผุดลุกขึ้นนั่งทันที คุณหนูสามสกุลหนิงลอบลงมืออยู่ในที่มืด หนานกงหลิวซิงก็เป็นแค่หมากตัวแรกของนางเท่านั้น หลังจากนี้จะยังมีหมากตัวที่สอง... ตัวที่สาม...

สงครามในครานี้เห็นทีว่าคงจะยืดเยื้ออีกนาน!

ซูลั่วปาดน้ำตา นางรู้สึกว่าตนเองโง่เขลาเหลือเกิน จู่ๆ ก็มาอ่อนแอเพราะเรื่องนี้ ทั้งที่หัวใจของนางแข็งแกร่งหนักแน่นมาโดยตลอดแท้ๆ

เป็นดังคำกล่าวที่ว่า 'ต่อให้ฉลาดเพียงใดก็มักโง่เขลาเพราะความรักเสมอ'

คุณหนูสามสกุลหนิงยังมีชีวิตอยู่... ก็ดีน่ะสิ!

'หนิงจิ้งอี๋ ไม่รู้ว่าตอนนี้เจ้าซุกหัวอยู่ที่ซอกหลืบมุมใด ไม่รู้ว่าเจ้าจะเล่นลูกไม้ใดต่อ แต่ไม่ว่าเจ้าคิดจะทำอะไรก็รีบลงมือเสีย อย่าได้รอช้า!'

นาง... ซูลั่วหาได้ขยาดเกรงไม่

เพียงแต่ว่า... พอคิดถึงหนานกงหลิวอวิ๋นที่อยู่ด้านนอก

แม้ว่าการหวนกลับมาอีกครั้งของคุณหนูสามสกุลหนิงจะเป็นเรื่องใหญ่ แต่ถึงกระนั้นซูลั่วก็ใส่ใจท่าทีของหนานกงหลิวอวิ๋นมากกว่า ขอเพียงกระจ่างชัดในความคิดของเขา นางถึงจะมั่นใจได้ว่าคุ้มค่าที่จะลงมือต่อกรกับหนิงจิ้งอี๋ด้วยตนเองหรือไม่

หากถามหนานกงหลิวอวิ๋นอย่างตรงไปตรงมา เขาจะตอบหรือไม่...

ซูลั่วเคยตั้งคำถามเช่นนี้มาก่อน แต่ครานั้นหนานกงหลิวอวิ๋นหลบเลี่ยงที่จะตอบคำถามนาง เขาเพียงแต่เออออออย่างขอไปที

ทว่าครั้งนี้นางต้องการรู้รายละเอียด นางอยากรู้ทุกเรื่องราวระหว่างเขากับหนิงจิ้งอี๋!

พอคิดเช่นนี้ ซูลั่วก็ทิ้งตัวลงกับเตียงพลางใคร่ครวญอยู่ในใจเงียบๆ...

หนานกงหลิวอวิ๋นยังรอคอยอยู่นอกห้อง

ชุนเยว่กับเซี่ยเยว่ยืนเฝ้าประตูคนละด้าน สายตาเหลือบมองไปทางคุณชายรองของพวกนางเป็นครั้งคราว ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องใดขึ้นในศาลบรรพชน ทว่าหลังจากคุณชายรองกับแม่นางซูกลับมาถึงเรือน บรรยากาศระหว่างพวกเขาทั้งสองก็พิลึกพิลั่นนัก ไม่ชอบมาพากลอย่างบอกไม่ถูก

ชุนเยว่กับเซี่ยเยว่สบสายตากันด้วยสีหน้าฉงนสนเท่ห์

ในตอนที่พวกนางทั้งคู่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น หูก็แว่วเสียงสะอื้นไห้ดังออกมา จากแผ่วเบาในตอนแรกกลายเป็นเสียงสะอึกสะอื้นหนักขึ้น...

สวรรค์! แม่นางซูร้องไห้?!

ชุนเยว่กับเซี่ยเยว่เผยสีหน้าตะลึงพรึงเพริดออกมา

“คุณชายรอง แม่นางซู...”

“ไปได้แล้ว” น้ำเสียงของหนานกงหลิวอวิ๋นราบเรียบ ทว่ากลับทรงอำนาจอย่างที่ผู้ใดก็มิอาจคัดค้านได้

“เจ้าค่ะ...” สาวใช้ทั้งสองผละไปอย่างรู้หน้าที่

ก๊อก! ก๊อก!

ซูลั่วได้ยินเสียงเคาะประตูชัดเจนเต็มสองหู ทว่านางแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ยังคงคลุมโปงต่อไป

ก๊อก! ก๊อก!

ซูลั่วไม่สนใจ

ประตูเปิดกว้าง หนานกงหลิวอวิ๋นเดินมาหยุดข้างเตียงซูลั่วอีกครั้ง เขา

นั่งลง ดวงตากระจ่างใสทว่าลึกล้ำปานก้นสมุทรคู่นั้นทอดมองซูลั่วเงียบๆ

ซูลั่วในยามนี้ซุกตัวในผ้าห่มแน่นประหนึ่งหนอนไหม ดูแล้วน่าขัน แต่ก็น่าเอ็นดูในคราเดียวกัน หนานกงหลิวอวิ๋นทั้งสงสารทั้งจนใจ ได้แต่มองหนอนน้อยลั่วลั่วของเขาอย่างพูดคำใดไม่ออก

“ไฉนถึงร้องไห้เสียแล้วเล่า” หนานกงหลิวอวิ๋นยื่นมือมาลูบผ้าห่มในตำแหน่งที่คลุมศีรษะของซูลั่วเบาๆ

คำตอบมีเพียงเสียงสะอื้นไห้แผ่วเบา

ชายหนุ่มยื่นมือออกไปหมายจะรั้งซูลั่วออกมาจากผ้าห่ม ทว่านางกลับซุกหน้าหนีไปอีกทาง ก้มหน้างุดราวกับนกกระจอกเทศมุดทราย ทำอย่างไรก็ไม่ยอมโผล่หน้าออกมา

“อัดอั้นตันใจถึงเพียงนี้เชียว?” หนานกงหลิวอวิ๋นจนใจ ชายหนุ่มถอนหายใจพลางมองซูลั่วที่ร้องไห้จนสะอื้น ก่อนตีไปที่บั้นท้ายของนางเบาๆ

“เด็กดี ออกมาเร็ว”

ซูลั่วบิดกายหนี ยังคงทำสงครามเย็นกับชายหนุ่มต่อไป

หนานกงหลิวอวิ๋นไม่คิดเลยว่าสตรีอาจหาญแข็งกร้าวที่เขาแต่งงานด้วยแท้จริงแล้วเป็นเพียงภรรยาตัวน้อยผู้อ่อนไหวเปราะบางเช่นนี้...

ศีรษะซุกอยู่ใต้ผ้าห่ม ทั้งยังสะอื้นไห้ไม่หยุด หากลมหายใจจุกแน่นติดขัดจะทำเช่นไรกัน หนานกงหลิวอวิ๋นทำหน้าตึงแล้วขมวดคิ้วทันที สีหน้าและน้ำเสียงพลันดุดันขึ้นมา

“ออกมาเร็ว! ออกมาเดี๋ยวนี้!”

ซูลั่วยิ่งรู้สึกคับข้องใจหนักขึ้นกว่าเก่า... หนานกงหลิวอวิ๋นดุนาง ฮือๆ

คำกล่าวที่ว่า ‘สตรีที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความรักมีระดับสติปัญญาเท่ากับศูนย์’ นั้นพูดไว้ได้ถูกต้องนัก ซูลั่วผู้มีปัญญาและเยือกเย็นยิ่งนักในยามปกติบัดนี้ไม่ต่างจาก... หญิงสติไม่ดี

หนานกงหลิวอวิ๋นปั้นหน้าขรึม เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนจะฟาดฝ่ามือใส่บั้นท้ายซูลั่ว “ได้ยินหรือไม่ ออกมาเร็ว หากยังไม่ออกมาอีก ข้าจะ

ลงมือแล้วนะ!”

คราวนี้น้ำหนักมือที่ฟาดลงไปหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิม

ซูลั่วอัดอั้นตันใจ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าตนเองน่าเวทนานัก...

“ฮือ...” หญิงสาวปล่อยโฮออกมาเสียงดัง

หนานกงหลิวอวิ๋นอึ้งงัน เขาแค่กลัวว่านางจะขาดอากาศหายใจตายอยู่ใต้ผ้าห่มก็เท่านั้น ตีบั้นท้ายนางเบาๆ เพียงครั้งเดียว ไฉนถึงได้ร้องไห้ปานจะขาดใจเช่นนี้เล่า

ชายหนุ่มไม่รู้จริงๆ ว่าควรทำอย่างไร

เขากระชากผ้าห่มออกแล้วทอดสายตามองซูลั่วที่ยามนี้โผล่เพียงศีรษะออกมา ดวงตาสองคู่มองสบกันในที่สุด

ดวงตาของซูลั่วบวมช้ำแดงก่ำเป็นลูกท้อ เนื่องจากผ่านการร้องไห้อย่างหนัก ดวงตากลมโตที่ดำขลับอยู่แต่เดิม บัดนี้จึงยิ่งดูวับวาวราวกับเพิ่งชะล้างด้วยสายธาร

ซูลั่วขึงตาใส่หนานกงหลิวอวิ๋นด้วยความขุ่นขึ้ง... “ฮึ!”

“จู่ๆ เป็นอะไรไปอีกเล่า” หนานกงหลิวอวิ๋นผู้ฉลาดปราดเปรื่องเสมอมาหลุดคำถามโง่เขลาชวนทะเลาะออกมาอีกครั้ง

‘จู่ๆ เป็นอะไรไปอีก’ อะไรคือ ‘จู่ๆ’ พูดเช่นนี้เจตนาจะตำหนิว่านางเอาแต่ใจขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลอย่างนั้นหรือ

ซูลั่วเดือดดาลขึ้นมาแล้ว

นางหันหลัง เบือนหน้าหนีหนานกงหลิวอวิ๋น

ทันทีที่หลุดวาจานี้ออกมา หนานกงหลิวอวิ๋นก็ตระหนักได้ในทันทีว่าเขาพลั้งปากผิดไปเสียแล้ว ชายหนุ่มถอนหายใจ ฝ่ามือเรียวที่เห็นข้อต่อนิ้วชัดเจนทาบวางลงบนไหล่ของซูลั่ว

“ลั่วลั่ว...”

ยังไม่ทันเอ่ยคำใด ซูลั่วก็สะบัดไหล่อย่างแรง ปัดมือของหนานกงหลิวอวิ๋นออกไป

หนานกงหลิวอวิ๋นยื่นมือมาลูบศีรษะซูลั่วอีกครั้ง ทว่าซูลั่วกลับถลึงตาใส่เขาด้วยความเดือดดาล ซ้ำยังแยกเขี้ยวยิงฟันใส่ราวกับสัตว์อสูรตัวจ้อย "อย่าแตะต้องข้า!"

ท่าทางของนางช่างแข็งกร้าวดุดันนัก

มีคำกล่าวว่า 'สตรีในดวงใจคือไซซี[2]' ในสายตาของหนานกงหลิวอวิ๋น เขากลับรู้สึกว่าซูลั่วที่กำลังแยกเขี้ยวยิงฟันอย่างดุดันอย่างลูกสัตว์อสูรตัวจ้อยนี้ช่างน่ารักน่าเอ็นดูเสียเหลือเกิน น่ารักเสียจนหัวใจของเขาอ่อนยวบไปหมด

สองมือของหนานกงหลิวอวิ๋นยึดไหล่ซูลั่วแน่น

"ปล่อยมือ! อย่าจับข้า!" ซูลั่วผุดลุกขึ้นจากเตียงด้วยความโมโห นางขึงตามองหนานกงหลิวอวิ๋น ท่าทางเดือดดาลเป็นอย่างมาก

"บอกแล้วอย่างไรว่าอย่าแตะต้องตัวข้า เพราะอะไรถึงยังจับข้าอยู่นั่น มือคู่นี้ของท่านสัมผัสหญิงอื่นมาไม่รู้เท่าไร สกปรกนัก!"

"..." หนานกงหลิวอวิ๋นอึ้งค้าง

เจ้าอารมณ์ไม่น้อยเลยทีเดียว

จ๊อก...

ซูลั่วชะงักอึ้ง ก่อนจะได้สติคืนมาทันที หนานกงหลิวอวิ๋นเพียงแค่ยิ้มขณะมองนาง มองเสียจนซูลั่วกระดากอายขึ้นมา

"ฮึ!" ซูลั่วจัดผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงของตน ก่อนเอนกายพิงพนักหัวเตียงพลางเหล่ตามองหนานกงหลิวอวิ๋น

หนานกงหลิวอวิ๋นเม้มปากระบายยิ้ม รอยยิ้มนั้นอ่อนหวาน นัยน์ตาก็ลึกล้ำประหนึ่งบ่อน้ำที่พร้อมจะดูดกลืนผู้คนเข้าไปทุกเมื่อ

ซูลั่วหลบตาไปทางอื่น จะมองใบหน้าของหนานกงหลิวอวิ๋นไม่ได้ จะสบสายตากับเขายิ่งไม่ได้เข้าไปใหญ่ ใบหน้างดงามไร้ที่ติของอีกฝ่ายมีเสน่ห์ดึงดูด

---

[2] ไซซี (สำเนียงแต้จิ๋ว) หรือ ซีซือ (สำเนียงจีนกลาง) ได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งในสี่หญิงงามแห่งแผ่นดินจีน

มากเกินไป มองเพียงแวบเดียวก็อาจพ่ายแพ้ยอมยกธงขาว อย่าว่าแต่ให้อภัยเลย ดีไม่ดีอาจประเคนของล้ำค่าที่ดีที่สุดให้อีกฝ่ายไปเลยก็เป็นได้

ซูลั่วมองหนานกงหลิวอวิ๋นแล้วกระแอมแผ่วเบา “แค็กๆ!”

หนานกงหลิวอวิ๋นลุกขึ้น ค้อมกายพลางมองซูลั่ว “องค์หญิงลั่วลั่วมีสิ่งใดจะบัญชาหรือไม่”

“ข้ากระหายน้ำ!” องค์หญิงลั่วลั่วในยามนี้วางท่ายโสยิ่งนัก

หนานกงหลิวอวิ๋นพยักหน้ารับโดยดี “ได้เดี๋ยวนี้”

จากนั้นก็ผละไปรินน้ำชาแล้วนำมายื่นให้ถึงมือซูลั่ว

ซูลั่วย่นหัวคิ้ว “ข้าไม่อยากได้ถ้วยกระเบื้องลายดอกโบตั๋น ข้าต้องการถ้วยชาเครื่องลายคราม!”

“...” หนานกงหลิวอวิ๋นจนคำพูด

หลังจากเปลี่ยนเป็นถ้วยชาเครื่องลายครามให้ ซูลั่วถึงได้รับไปพร้อมกับมองค้อนหนานกงหลิวอวิ๋นหนึ่งที

แววจนใจปรากฏขึ้นในดวงตาดำขลับงดงามคู่นั้นของหนานกงหลิว-อวิ๋น “เป็นอะไรอีกเล่า”

ซูลั่วทำปากเบ้ มือกุมถ้วยชาเครื่องลายครามเอาไว้ พลางพึมพำอย่างคนไม่ได้รับความเป็นธรรม “ยังจะพูดว่าดีกับข้า ดูสิ น้ำชายังร้อนอยู่ก็ส่งให้ข้าดื่มเสียได้... ไม่เอาใจใส่กันเลยสักนิด”

“...” หนานกงหลิวอวิ๋น

เขาตระหนักได้แล้วว่าหากลั่วลั่วของเขาแผลงฤทธิ์ขึ้นเมื่อใด สตรีหน้าไหนก็เทียบชั้นไม่ได้ทั้งสิ้น

หนานกงหลิวอวิ๋นรับถ้วยชากลับคืนมาจากซูลั่ว ก่อนถ่ายไอเย็นเพื่อปรับอุณหภูมิน้ำชาให้เย็นลง จากนั้นจึงลองจิบเองบ้าง เมื่อพอใจแล้วถึงค่อยถามซูลั่ว “ตอนนี้ได้แล้วกระมัง?”

ซูลั่วรับถ้วยชามาจิบอึกหนึ่ง ก่อนตอบรับอย่างขอไปที “พอไหว”

หนานกงหลิวอวิ๋นยกสองมือขึ้นอย่างยอมแพ้ “องค์หญิงลั่วลั่วยังมีสิ่ง

ใดต้องการสั่งอีกหรือไม่”

พอเห็นสีหน้าเปื้อนรอยยิ้มกับท่าทางอารมณ์ดีของหนานกงหลิวอวิ๋น ซูลั่วก็ลอบคิดในใจ ‘ทำขนาดนี้แล้วยังไม่โกรธนางอีกหรือ ใครกันที่บอกว่าหนานกงหลิวอวิ๋นเจ้าอารมณ์ ดูเถิด ใจเย็นมากถึงเพียงนี้’

ซูลั่วแค่นเสียง “ข้าอยากกินปลาผัดเนื้อที่ไม่มีปลา ไก่ผัดเม็ดมะม่วงที่ไม่มีไก่ เนื้อน้ำแดงที่ไม่มีเนื้อ แล้วก็...”

ซูลั่วร่ายรายการอาหารชุดใหญ่ สุดท้ายก็จ้องตาหนานกงหลิวอวิ๋น “ท่านต้องเข้าครัวเอง!”

ดวงตาวับวาวของชายหนุ่มสบตากับซูลั่ว “...เท่านี้ก็หายแล้ว?”

ซูลั่วเลิกคิ้ว “ท่าน... ทำมาก่อนแล้วค่อยว่ากัน!”

กระทั่งหนานกงหลิวอวิ๋นเข้าครัวเพื่อทำอาหารให้ซูลั่วด้วยตนเอง... คนในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรที่รู้เรื่องนี้ก็พากันตระหนกตกใจไปตามๆ กัน

“อะไรนะ! หลิวอวิ๋นเข้าครัวทำอาหาร”

“หลิวอวิ๋นเกลียดกลิ่นควันอาหารที่สุดมิใช่หรือไร”

“ว่าอย่างไรนะ! หลิวอวิ๋นเคยบอกว่าการทำอาหารเป็นเรื่องเสียเวลาที่สุดนี่นา”

...

ไม่นานหนานกงหลิวอวิ๋นในชุดผ้ากันเปื้อนก็จัดเตรียมสำรับอาหารให้ซูลั่วเต็มโต๊ะ

ตอนที่ซูลั่วเห็นหมวกคลุมผมสีขาวที่เอียงกระเท่เร่กับใบหน้าที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อของหนานกงหลิวอวิ๋น นางถึงได้รู้สึกว่าตนเองเอาแต่ใจเกินไปสักนิด

ทั้งที่หนานกงหลิวอวิ๋นไม่ได้ทำอะไรผิด แต่นางกลับหาเรื่องพาลพาโลใส่เขาอย่างไร้เหตุผล ยังดีที่หนานกงหลิวอวิ๋นควบคุมอารมณ์ได้ดี หากเป็นคนอื่นที่มีอุปนิสัยดื้อดึงใจร้อนไม่ต่างกัน ก็เกรงว่าคงจะสะบัดหน้าหนีไป

นานแล้ว

หลังจากระบายอารมณ์จนพอใจ กระทั่งแม้แต่ตัวเองยังรู้สึกละอายใจแล้ว ซูลั่วก็หดคอลงแล้วถามหนานกงหลิวอวิ๋นเสียงอ่อย "ข้าใช้งานท่านขนาดนี้แล้ว ท่านยังไม่โกรธอีกหรือไร"

หนานกงหลิวอวิ๋นนั่งลงข้างนาง เขาจัดสำรับบนโต๊ะอาหารไปพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบไปพลาง "ไม่โกรธ"

"เพราะอะไรถึงไม่โกรธ ทั้งที่ข้าเอาแต่ใจไร้เหตุผลแท้ๆ" ซูลั่วยกสองมือขึ้นเท้าคางพลางมองหนานกงหลิวอวิ๋นด้วยความสงสัย

หนานกงหลิวอวิ๋นตอบง่ายๆ "ถือเสียว่าเลี้ยงบุตรสาวล่วงหน้า"

"ท่าน... หมายความว่าอย่างไร เลี้ยงบุตรสาวล่วงหน้าอะไรกัน ข้า... ใครบอกว่าข้าจะมีบุตรสาว อ๊ะ ไม่ถูก ใครบอกว่าข้าจะมีลูกกับท่าน!" ซูลั่วหน้าแดงก่ำขณะเอ่ย

หนานกงหลิวอวิ๋นแกะก้ามปูแล้วยื่นไปตรงหน้าซูลั่ว "หนึ่งคนยังไม่ได้ก็มีสองคน สองคนยังไม่ได้ก็มีสามคน ถ้าสามคนไม่ได้... สรุปแล้วถึงอย่างไรก็ต้องมีบุตรสาวสักคนอยู่ดี"

"..." ซูลั่ว

หลังจากกินอาหารจนอิ่ม ดื่มชาล้างปากแล้ว ซูลั่วก็วางถ้วยชาลง สีหน้าจริงจังเหมือนมีเรื่องสำคัญต้องการจะเอ่ย

หนานกงหลิวอวิ๋นนั่งหยัดแผ่นหลังตรง ท่าทางประหนึ่งรอไต่สวน ซ้ำยังปลดสายรัดเอวส่งให้ซูลั่ว

"ทำอะไร" ซูลั่วเอ่ยอย่างไม่ใคร่เข้าใจนัก

"มิใช่ว่าต้องการเค้นความหรือ ไม่มัดแล้วจะเค้นความสอบสวนอย่างไร" หนานกงหลิวอวิ๋นเอ่ยเร่ง "รีบมัดเร็วเข้า"

ซูลั่วหลุดขัน บรรยากาศกดดันเคร่งเครียดที่สร้างขึ้นมาแต่เดิมพลันสลายไปสิ้นเพราะท่าทีของหนานกงหลิวอวิ๋น

หญิงสาวขึงตาใส่หนานกงหลิวอวิ๋น "ห้ามขัน ห้ามทำเป็นเล่น เวลานี้ข้า

ถาม ท่านตอบ ตอบว่า 'ใช่' หรือ 'ไม่' เท่านั้น จำไว้ด้วยว่าห้ามคิด ต้องตอบภายในหนึ่งวินาที!"

หนานกงหลิวอวิ๋นเห็นสีหน้าขึงขังของซูลั่ว ชายหนุ่มก็พลันจริงจังตามไปด้วย

เขาพยักหน้ารับ "ได้!"

"หนึ่ง... หากคุณหนูสามสกุลหนิงยังมีชีวิตอยู่จริงๆ ท่านจะกลับไปหานางหรือไม่"

"ไม่" คำตอบที่เอ่ยออกมาช่างหนักแน่น

ซูลั่วแค่นเสียงในลำคอ นับว่าเป็นคำตอบที่ไม่เลว...

"สอง... หากคุณหนูสามสกุลหนิงร่ำร้องจะขอใช้ชีวิตร่วมกับท่านเล่า?"

"ไม่" หนานกงหลิวอวิ๋นยังคงตอบปฏิเสธ

"สาม... หากคุณหนูสามสกุลหนิงใส่ร้ายข้า ท่านจะเข้าข้างนางหรือไม่"

"ไม่" หนานกงหลิวอวิ๋นทอดสายตามองซูลั่ว

ช่างเป็นคำถามที่ไร้สาระเหลือเกิน...

"สี่... หากคุณหนูสามสกุลหนิงใส่ร้ายข้า ท่านจะเข้าข้างข้าหรือไม่"

"ใช่"

"ห้า... หาก..."

...

"คำถามสุดท้าย หากคุณหนูสามสกุลหนิงคิดจะสังหารข้า ท่านจะช่วยข้าสังหารนางหรือไม่" ซูลั่วมองหนานกงหลิวอวิ๋นไม่วางตาด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง

"..." หนานกงหลิวอวิ๋น

ซูลั่วลุกพรวดขึ้นมา "ท่านลังเล!"

หนานกงหลิวอวิ๋นจนปัญญา "สมมติฐานข้อนี้ไม่เป็นผล"

"เพราะอะไร"

"นางไม่มีทางฟื้นกลับมา"

"หากนางฟื้นกลับมาจริงๆ เล่า"

"นางสู้เจ้าไม่ได้ ฝีมือด้านการรักษายังไม่ทัดเทียมเจ้า หน้าตาไม่ได้งดงามเท่าเจ้า สมองไม่ได้เฉียบแหลมเหมือนเจ้า..." หนานกงหลิวอวิ๋นมองซูลั่วด้วยสีหน้าจนใจสุดขีด "ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเจ้าถึงได้ใส่ใจเรื่องของนางถึงเพียงนี้ ทั้งที่นางเทียบชั้นเจ้าไม่ได้สักเรื่อง"

ซูลั่วพอใจในวาจานี้เป็นอย่างมากทีเดียว แม้ในใจจะยินดี ทว่าเจ้าตัวกลับได้คืบจะเอาศอก "แต่บุรุษอย่างพวกท่านก็เป็นเช่นนี้กันมิใช่หรือไร ยิ่งเป็นกระต่ายน้อยน่าสงสารที่อ่อนแอไร้ความสามารถก็ยิ่งถูกอกถูกใจ"

หนานกงหลิวอวิ๋นกลอกตามองฟ้าอย่างพูดไม่ออก

"...ต่อให้เจ้าไม่เชื่อมั่นในตัวข้า ก็ควรจะเชื่อมั่นใจสายตาของท่านปู่บ้างกระมัง ถึงอย่างไรท่านปู่ก็เป็นผู้เลือกทายาทสืบทอดเผ่าพันธุ์หงส์มังกรด้วยตนเอง ภาระหน้าที่ดูแลผู้คนในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรนับแสนนับล้านชีวิตวางอยู่บนบ่าของข้า เจ้าคิดว่าท่านปู่ผู้ปราดเปรื่องจะเลือกผู้สืบทอดสกุลที่โง่เขลาเบาปัญญาหรือไรกัน"

ซูลั่วคิดแล้วก็เห็นจริงตามนั้น ทว่าเจ้าตัวก็ได้สติกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว "นี่ หนานกงหลิวอวิ๋น ท่านอ้างนามผู้อื่นเพื่อยกยอตัวเองหรือไร ท่านก็ช่างหน้าไม่อายนัก!"

หนานกงหลิวอวิ๋นปรายตามองซูลั่ว

ความสัมพันธ์ของพวกเขาเหมือนกับท้องฟ้าที่ประเดี๋ยวมีเมฆหมอกสลัว ประเดี๋ยวสดใสเจิดจ้า ประเดี๋ยวขมขื่นน้ำตานอง ประเดี๋ยวหวานฉ่ำปานน้ำผึ้ง... แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ไม่มีผู้ใดยื่นมือเข้าแทรกได้

หนานกงหลิวอวิ๋นจูงมือซูลั่วมาที่เรือนหลักของฮูหยินหนานกง

ฮูหยินหนานกงกำลังเป็นกังวลอยู่พอดี เมื่อได้ยินแม่นมไป๋รายงานว่าบุตรชายกับซูลั่วแวะมาเยือน นางก็เงยหน้า ก่อนเห็นคู่รักหนุ่มสาวเดินจูงมือกันมา

ฮูหยินหนานกงมองภาพนั้นแล้วก็พลอยเบิกบานใจไปด้วย นางยิ้มเอ่ยกับทั้งคู่ “ไม่มีเรื่องใดแล้วหรือ”

หนานกงหลิวอวิ๋นมีสีหน้าเรียบเฉย “ไม่มีตั้งแต่แรกแล้วขอรับ”

ฮูหยินหนานกงหัวเราะเสียงดัง “...ฮ่าๆ”

หนานกงหลิวอวิ๋นมาส่งซูลั่วที่เรือนฮูหยินหนานกงแล้วก็จากไป เนื่องจากระยะนี้มีกิจในกองทัพที่รอให้เขาสะสางอยู่มากมาย

ฮูหยินหนานกงอยากสนทนากับซูลั่วถึงเรื่องของหมั้น นางจึงจูงมือซูลั่วมานั่งลงด้วยกัน ก่อนส่งรายการบัญชีทรัพย์สินสิบเล่มมาตรงหน้าซูลั่ว

ซูลั่วถามขึ้นอย่างงุนงง “นี่คืออะไรหรือเจ้าคะ”

ฮูหยินหนานกงเอ่ยด้วยน้ำเสียงภูมิใจ “ของหมั้นสำหรับมอบให้เจ้าอย่างไรล่ะ ดูซิว่าชอบหรือไม่ ป้าตั้งใจเลือกมาเชียวนะ”

บัญชีสิบเล่ม แต่ละเล่มทั้งหนาและหนัก ตั้งเรียงสูงถึงครึ่งเอว

“...” ซูลั่วพูดไม่ออก

“ทั้งหมดนี่?”

“ทั้งหมดนี้ วันส่งของหมั้นกำหนดไว้ในอีกสามวันให้หลัง แต่ว่า...” จู่ๆ ฮูหยินหนานกงก็นึกถึงปัญหาสำคัญข้อหนึ่ง “ของหมั้นพวกนี้... พวกเราจะส่งไปที่ใดดี”

หลังจากที่ซูลั่วเดินทางมาถึงดินแดนแห่งจิต นางก็เข้าศึกษาที่สำนักวิชายุทธ์ จากนั้นจึงค่อยย้ายมาอยู่ในเผ่าพันธุ์หงส์มังกร... ดูเหมือนว่าจะไม่มีที่พำนักพักพิงของตนเอง? แบบนี้ไม่เข้าที ฝ่ายสตรีจะไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งได้อย่างไรกัน หากเป็นเช่นนี้ ถ้าเกิดมีปากเสียงทะเลาะวิวาทกันขึ้นมา จะหลบไปพักใจที่ใดได้เล่า!

ฮูหยินหนานกงคิดแล้วปวดใจนัก นางจับมือซูลั่วแล้วเอ่ย “นังหนู เจ้าไม่ต้องร้อนใจไป ป้ามีคฤหาสน์อยู่มากมาย เรือนสามส่วน สี่ส่วน ห้าส่วน... แม้แต่หมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน เมืองทั้งเมืองก็ยังมี เจ้าเลือกดูว่าชอบแบบใด”

ฮูหยินหนานกงตะโกนออกไปด้านนอก “แม่นมไป๋ รีบไปนำรายการ

สินเดิมของข้ามาเร็วเข้า!”

แม่นมไป๋รับคำแล้วตั้งท่าจะผละไป

ซูลั่วหลุดขันออกมา “ท่านป้า ช้าก่อนเจ้าค่ะ แม่นมไป๋ก็อย่าเพิ่งไปเจ้าค่ะ”

“หือ?” ฮูหยินหนานกงกับแม่นมไป๋หันมามองซูลั่วพร้อมกัน

ซูลั่วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ใช่ว่าไม่มีที่ให้ส่งของหมั้นเสียเมื่อไรเจ้าคะ ของหมั้นพวกนี้ส่งไปที่ร้านเป่าเจินซวนก็แล้วกัน”

“ร้านเป่าเจินซวน? เถ้าแก่เนี้ยเฟิง? ต่อให้เจ้าสนิทสนมกับเถ้าแก่เนี้ยเฟิงก็เถิด แต่จะให้ส่งของหมั้นไปยังเรือนพักของสหาย เรื่องนี้เกรงว่าจะไม่เหมาะเท่าไรนัก...” ฮูหยินหนานกงร้อนใจจะแย่แล้ว

ซูลั่วหัวเราะก่อนเอ่ย “มิใช่สหายเจ้าค่ะ”

“ไม่ใช่สหาย หรือว่านางเป็นท่านอาจารย์ของเจ้า?” ฮูหยินหนานกงถาม

ซูลั่วยิ้มพลางส่ายหน้า

“แม่บุญธรรมหรือ”

ซูลั่วยังคงยิ้มพลางส่ายหน้าอยู่เช่นนั้น

“ผู้อาวุโสที่เคารพ?”

ซูลั่วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เถ้าแก่เนี้ยเฟิงเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินให้ข้าเจ้าค่ะ”

ฮูหยินหนานกงได้ยินเช่นนั้นก็ชะงักอึ้งไป ดูเหมือนว่าสมองจะประมวลผลตามไม่ทัน

เถ้าแก่เนี้ยเฟิงเป็นเจ้าของร้านเป่าเจินซวน หอเฟิงเฮ่อ และหอเฟิงหยา... นอกจากนี้ยังครอบครองกิจการในเมืองหลวงจักรวรรดิกลางไม่รู้เท่าใดต่อเท่าใด

“นางช่วยดูแลทรัพย์สินให้เจ้า... ถะ...ถ้าเช่นนั้นทรัพย์สินเหล่านั้น... เจ้า...” สีหน้าของฮูหยินหนานกงพลันเปลี่ยนไปอย่าง... ยากจะอธิบาย

นางทอดสายตามองซูลั่ว ถึงขนาดลืมหายใจด้วยซ้ำ

ซูลั่วยิ้มขณะมองฮูหยินหนานกง “เถ้าแก่เนี้ยเฟิงช่วยจัดการธุระแทนข้าเจ้าค่ะ ส่งของหมั้นไปที่เป่าเจินซวนก็นับว่าสมเหตุสมผลดี”

ฮูหยินหนานกงเอ่ยอย่างลังเล "...ทรัพย์สินเหล่านั้น... ปะ...เป็นของเจ้าทั้งหมด?!"

ซูลั่วยิ้มพลางพยักหน้า "ครานั้นท่านแม่ของข้าทิ้งไว้ให้ และฝากให้เถ้าแก่เนี้ยเฟิงเป็นผู้ดูแลแทนเจ้าค่ะ เช่นนี้ก็พอจะเหมาะสมอยู่กระมัง"

ฮูหยินหนานกงวิงเวียนหน้ามืด เดิมนางคิดว่าซูลั่วคือสตรีตกยากจากอาณาจักรล่าง ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าแท้จริงแล้วอีกฝ่ายคือ... เศรษฐินีผู้มั่งคั่ง!

ผ่านไปครู่ใหญ่ฮูหยินหนานกงถึงได้สติกลับคืนมา นางเขย่ามือซูลั่ว "เจ้าๆ... ไม่ได้หลอกป้ากระมัง? เรื่องนี้เป็นความจริงหรือ"

ซูลั่วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "จะหลอกได้อย่างไรกันเล่าเจ้าคะ มิเช่นนั้นเถ้าแก่เนี้ยเฟิงจะไปมาหาสู่กับข้าอยู่เสมอหรือ"

หากเป็นสตรีรายอื่นๆ ป่านนี้คงอวดโอ้ด้วยความภาคภูมิใจไปแล้วกระมัง มีหรือจะเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยและท่าทีเฉยเมย *"เถ้าแก่เนี้ยเฟิงเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินให้ข้าเจ้าค่ะ"*

ฮูหยินหนานกงรำพึงรำพันกับตัวเองพักใหญ่ ถึงบรรเทาความยินดีปรีดาในใจลงได้ส่วนหนึ่ง

"ไม่ไหวๆ หัวใจป้าจะกระเด็นกระดอนออกมาอยู่แล้ว!" ฮูหยินหนานกงเดินวนไปเวียนมาอยู่ในห้อง

แม่นมไป๋มองฮูหยินของตนที่บัดนี้ตื่นเต้นจนแทบเสียสติ ก่อนสลับมองซูลั่วที่ปอกเปลือกองุ่นแล้วส่งเข้าปากด้วยท่าทีสงบนิ่ง... ก่อนยิ้มเฝื่อนพลางโคลงศีรษะไปในเวลาเดียวกัน

หากฮูหยินมีอุปนิสัยสุขุมได้สักครึ่งของแม่นางซูก็คงดี...

ในตอนนี้เอง เสียงกรีดร้องแหลมก็ดังขึ้นจากตำแหน่งที่ไกลออกไป

ฮูหยินหนานกงได้ยินเสียงนั้นก็ร้องถามทันที "เกิดอะไรขึ้น เสียงมาจากที่ใดกัน"

ซูลั่วมีโสตประสาทเฉียบไวเพียงใด เสียงที่แม้แต่ฮูหยินหนานกงยัง

ได้ยิน ไม่มีทางที่หญิงสาวจะไม่ได้ยิน ดังนั้นนางจึงเป็นผู้ตอบคำถามพลางพยักหน้ายืนยันไปพร้อมกัน "ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เจ้าค่ะ ห่างจากที่นี่ไปราวสามลี้ เป็นเสียงของสตรี ข้าว่าเสียงคล้ายกับฮูหยินรองอยู่หลายส่วน เกรงว่าคงพบเรื่องน่าตกใจอันใดเข้า"

ฮูหยินหนานกงเองก็พลอยร้อนใจไปด้วย แม้ว่านางจะไม่ชอบฮูหยินรอง โดยเฉพาะท่าทางโอหังอวดดีของอีกฝ่าย แต่ถ้าปล่อยให้เกิดเรื่องใดขึ้นกับฮูหยินรอง... ฮูหยินหนานกงก็คงใจแข็งไม่ไหวอยู่ดี

ไม่นานก็มีบ่าวรับใช้เข้ามารายงาน

ฮูหยินรองมิได้เป็นอะไร แต่เกิดเรื่องขึ้นกับหลานชายหัวแก้วหัวแหวนของนาง!

แม่นมไป๋เอ่ย "คุณชายหยางหยางล้มป่วยเจ้าค่ะ ทางนั้นแจ้งมาว่าจู่ๆ คุณชายหยางหยางก็ล้มป่วย แล้วอาการทรุดหนัก ดูเหมือนว่าใกล้จะ..."

"ใกล้จะอะไร"

"ดูเหมือนใกล้จะหมดลมแล้วเจ้าค่ะ..." แม่นมไป๋จำใจรายงาน

"อะไรนะ!" ฮูหยินหนานกงตะลึงพรึงเพริดไปในทันทีที่ได้ยินข่าวนี้

หยางหยาง... ใกล้ตายแล้ว?

เด็กทารกผิวขาวจ้ำม่ำ แขนขาอวบอ้วนประหนึ่งรากบัว ดวงตากลมโตเป็นประกาย สีหน้าแช่มชื่นมีชีวิตชีวา... ใกล้ตายแล้ว?

"นี่มันเรื่องอะไรกัน ผู้ปรุงโอสถหนานกงเล่า แวะไปดูแล้วหรือไม่" ฮูหยินหนานกงร้อนใจขึ้นมา

เดิมนางเป็นคนรักและเอ็นดูเด็กมากอยู่แล้ว เรื่องที่ฮูหยินรองอวดโอ้หลานชายต่อหน้านางบ่อยครั้ง ถึงฮูหยินหนานกงจะไม่ใคร่พอใจนัก แต่เด็กทารกตัวเล็กแค่นั้น...

ฮูหยินหนานกงกุมมือซูลั่วแน่นโดยไม่รู้ตัว สายตาก็จับจ้องอีกฝ่ายเขม็ง

ซูลั่วเข้าใจในเจตนาของฮูหยินหนานกง...

ฮูหยินหนานกงกำลังขอร้องนางให้ช่วยเหลือหยางหยาง

ซูลั่วไม่ชอบคนที่มีอุปนิสัยอย่างฮูหยินรอง ปกติเมื่อเจอคนเช่นนี้ นางก็มักจะหลีกลี้หนีหน้าให้ไกล เพราะคนประเภทนี้มักสร้างความรำคาญใจให้นางได้เสมอ ต่อให้ไม่มีเรื่องยุ่งยากก็ขยันสร้างความยุ่งยากขึ้นเป็นนิจ

ทว่าพอนึกถึงความเมตตาที่ฮูหยินหนานกงมีต่อนาง... ซูลั่วก็ทอดถอนใจ "ข้าขอบอกไว้ก่อนนะเจ้าคะ เพียงแค่จะแวะไปเยือนพร้อมกับท่านเท่านั้น หากมีโอกาสช่วยได้ก็จะช่วย ถ้าช่วยไม่ได้ พวกเราก็ถือเสียว่าได้ไปแสดงน้ำใจแล้ว ตกลงหรือไม่เจ้าคะ"

ฮูหยินหนานกงรีบพยักหน้า

ซูลั่วถอนหายใจ "อันที่จริงว่ากันตามหลักแล้ว เวลานี้ท่านควรจะหลบเลี่ยงนะเจ้าคะ เพราะฮูหยินรองอาจคิดว่าท่านไปเพื่อเยาะเย้ยซ้ำเติมนาง"

ฮูหยินหนานกงมองซูลั่วด้วยสีหน้าที่ทั้งจริงจังและจริงใจ "คนอื่นจะคิดอย่างไรก็เป็นเรื่องของเขา ข้ามิได้ทำสิ่งใดน่าละอายใจก็พอแล้ว ข้าเองก็เห็นหยางหยางมาแต่เกิด หากเขามีชะตาชีวิตสั้นเพียงเท่านี้ ข้าก็ควรไปส่งเขาในช่วงเวลาสุดท้าย..."

ซูลั่วเห็นขอบตาของฮูหยินหนานกงแดงเรื่อ

ฮูหยินหนานกงเป็นสตรีที่รักและเมตตาเด็กจริงๆ

"ก็ได้เจ้าค่ะ ข้ารับปากท่าน หากช่วยได้ข้าจะช่วย เช่นนั้นเราก็ไปกันเถิดเจ้าค่ะ" ซูลั่วปลอบฮูหยินหนานกง จากนั้นทั้งคู่ก็ตรงไปที่เรือนรอง

ยิ่งเดินมาใกล้เรือนรอง เสียงกรีดร้องก็ยิ่งชัดเจนขึ้นในหูของทุกคน

เวลานี้เรือนรองกำลังตกอยู่ในสภาวะโกลาหลอลหม่าน เสียงที่ดังที่สุดเห็นจะเป็นเสียงร่ำไห้ของฮูหยินรอง

"หลานชายของข้า เจ้าเป็นอะไรไป รีบตื่นขึ้นมาเร็วเข้า หลานรักของข้า"

บรรดาสาวใช้พากันเดินเข้าออกขวักไขว่ไปหมด

"ท่านแม่ หยางหยางยังไม่ตายนะขอรับ ท่านคร่ำครวญอะไรกัน ท่าน

ร้องไห้ขนาดนี้ หรือจะแช่งให้หลานตายไปจริงๆ!" หนานกงหลิวเยว่ถลึงตาใส่ฮูหยินรองด้วยความขุ่นขึ้ง

ฮูหยินรองดวงตาแดงก่ำ "แม่ไม่ดีเอง แม่ผิดเอง มีคนบอกแม่ไว้นานแล้วว่า ซูลั่วเป็นดาวเคราะห์ของเรือนรอง ไม่พวกเขาดับดิ้นก็พวกเรามอดม้วย! หยางหยางของเราชะตาไม่สมพงศ์กับซูลั่ว!"

เสียงของฮูหยินรองดังก้องออกไปถึงด้านนอก

ในตอนนี้เอง ผู้ปรุงโอสถหนานกงก็สาวเท้าเข้ามา

ผู้ปรุงโอสถหนานกงเป็นผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิ ปกติจะรักษาอาการให้เฉพาะทายาทสายตรงเท่านั้น เรือนรองมิได้อยู่ในขอบเขตการรักษาดูแลของเขา ทว่าครั้งนี้ผู้ปรุงโอสถหนานกงยกเว้นให้เป็นกรณีพิเศษ ก็เพราะอาการของหยางหยางสาหัสจนอาจถึงแก่ชีวิต

หยางหยางนอนตัวแข็งอยู่ในห่อผ้า ม่านตาเลื่อนลอย สัมผัสไม่พบลมหายใจ

ผู้ปรุงโอสถหนานกงประเมินอาการเบื้องต้น หัวใจก็กระตุกอย่างแรง

"ไม่ได้การ!" หลังจากตรวจชีพจร หัวคิ้วของเขาก็ผูกเข้าหากันเป็นปม

"เป็นอย่างไรบ้างขอรับ" หนานกงหลิวเยว่ก้าวปราดเข้าไปเขย่ามือผู้ปรุงโอสถหนานกง

ผู้ปรุงโอสถหนานกงนิ่วหน้าหนักขึ้นกว่าเก่า ก่อนจะโคลงศีรษะ "ร่างกายหยุดทำงานแล้ว"

ความหวังที่มีอยู่ริบหรี่แต่เดิมของหนานกงหลิวเยว่พลันสลายหายไปในพริบตา

"แต่ว่า..." ผู้ปรุงโอสถหนานกงเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

"แต่อะไร" ฮูหยินรอง หนานกงหลิวเยว่ รวมถึงข่งซื่อ ภรรยาของเขาพากันจ้องผู้ปรุงโอสถหนานกงเป็นตาเดียวกัน

"เด็กคนนี้ยังไม่หมดลมหายใจไปเสียทีเดียว อาจจะพอมีทางกู้ชีวิตคืนมาได้" ผู้ปรุงโอสถหนานกงอดเวทนาไม่ได้ สุดท้ายจึงบอกความเป็นไปได้

เพียงน้อยนิดด้วยความหวังดี

"ยังไม่หมดลมหายใจไปเสียทีเดียว? อาจจะพอมีทางกู้ชีวิตคืนมาได้? ความหมายก็คือหยางหยางยังมีโอกาสรอดใช่หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นจะรออะไรเล่า ขอรับ รีบช่วยเขาเร็วเข้า!" ใบหน้าของหนานกงหลิวเยว่ขมึงเกลียว เขาตะโกนถามผู้ปรุงโอสถหนานกงเสียงดังลั่น

"นั่นสิเจ้าคะ ท่านรีบช่วยหยางหยางของพวกเราที ได้โปรดช่วยเขาด้วยเถิด ข้าคุกเข่าขอร้องท่าน!" ฮูหยินรองเอ่ยพลางทรุดตัวลงคุกเข่า

ผู้ปรุงโอสถหนานกงมองคนเรือนรองที่ยามนี้ไม่ต่างอันใดจากไก่เตลิดสุนัขกระโจน แล้วเดือดดาลแทบบ้า แต่ตอนนี้มิใช่เวลาตำหนิติเตียน เรื่องสำคัญที่สุดก็คือการกู้ชีวิตทารกน้อย

ผู้ปรุงโอสถหนานกงสะบัดมือฮูหยินรอง ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ "พวกเจ้าคุกเข่าขอร้องข้าก็ไม่มีประโยชน์ หากข้าช่วยเด็กคนนี้ได้ ข้าก็คงช่วยไปนานแล้ว ยังจะต้องพูดพล่ามมากมายอีกหรือไร"

"ถ้าเช่นนั้น?" ฮูหยินรองร่ำไห้น้ำตาคลอหน่วย สีหน้าอึ้งงันทำตัวไม่ถูก

"ซูลั่ว! แม่นางซู?! พูดมาถึงขนาดนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกหรือไร" ผู้ปรุงโอสถหนานกงเอ่ยเสียงขุ่น "หากเอ่ยถึงฝีมือการรักษา ณ เมืองหลวงจักรวรรดิกลางแห่งนี้ หากแม่นางซูกล่าวว่าตนเป็นที่สอง ก็ไม่มีใครกล้ายกตนขึ้นเป็นที่หนึ่งอีกแล้ว ถ้าจะมีใครสักคนในจักรวรรดิกลางช่วยเหลือลูกหลานของพวกเจ้าได้ คนผู้นั้นก็ต้องเป็นแม่นางซู!"

ฮูหยินรอง หนานกงหลิวเยว่ และข่งซื่อนิ่งอึ้ง... ตะลึงงัน!

ผู้ปรุงโอสถหนานกงโบกมืออย่างขัดใจ "ไปเร็วเข้า! เรื่องฟื้นชีวิตคนตายกลับคืนอีกครั้ง นอกจากแม่นางซูแล้วยังจะมีใครทำได้อีก ฉวยโอกาสตอนที่ร่างกายยังอุ่นอยู่รีบไปขอความช่วยเหลือเร็วเข้า มัวแต่คุกเข่าร่ำไห้จะมีประโยชน์อะไรเล่า มีเพียงแม่นางซูออกโรงถึงจะพอมีความหวังอยู่บ้าง!"

เมื่อได้ยินวาจาของผู้ปรุงโอสถหนานกง ฮูหยินรองก็ชะงักอึ้ง "... นอกจากหญิงผู้นั้นก็ไม่มีใครรักษาได้อีกแล้ว?"

ผู้ปรุงโอสถหนานกงหัวเราะเสียงเยือกด้วยความฉิว "เรื่องที่แม่นางซูช่วยชีวิตผู้คนในวิทยาเขตที่สาม พวกเจ้าเองก็หาใช่คนหูหนวกตาบอดไม่ ถึงจะไม่รู้ไม่เห็นเรื่องนี้! แม้แต่ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิแห่งสมาคมผู้ปรุงโอสถยังต้องเป็นลูกมือให้แม่นางซู แล้วพวกเจ้าจะหาผู้ปรุงโอสถที่มีฝีมือเหนือกว่าผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสี่ได้หรือไร"

จะให้ขอร้องผู้ใดก็ได้ แต่ถ้าเป็นฮูหยินหนานกงกับซูลั่ว เรื่องนี้...

ในใจของฮูหยินรองทรมานอย่างหนักประหนึ่งกลืนแมลงวันเข้าไปทั้งตัว เมื่อครู่นางเพิ่งตะโกนออกมาปาวๆ ว่าเป็นเพราะซูลั่วชะตาไม่สมพงศ์กับหยางหยาง...

"รักษาได้จริงๆ หรือ" ฮูหยินรองกัดฟันแน่นยามเอ่ยถามผู้ปรุงโอสถหนานกง

ผู้ปรุงโอสถหนานกงไม่ได้ยืนยันชัดเจน เพียงแค่บอก "หากลองดูก็อาจจะมีความหวัง แต่ถ้าไม่ลองก็หมดหวังอย่างแน่นอน!"

ในตอนนี้เอง เสียงฝีเท้ากลุ่มหนึ่งก็ดังขึ้นที่หน้าประตู

ซูลั่วประคองฮูหยินหนานกงเดินเข้ามา ด้านหลังของพวกนางคือแม่นมไป๋กับสาวใช้กลุ่มใหญ่

ฮูหยินรองขบกรามแน่น กัดริมฝีปากแรงจนแทบห้อเลือด ก่อนจะตัดสินใจปรี่มาดักหน้าฮูหยินหนานกงอย่างรวดเร็ว

ฮูหยินหนานกงสะดุ้งโหยง ยังไม่ทันตั้งตัว ฮูหยินรองก็โผเข้ามาแล้วกอดขาของนางเอาไว้ "พี่สะใภ้! พี่สะใภ้! ก่อนหน้านี้ข้ามีตาแต่ไร้แวว จิตใจชั่วร้าย หยาบช้าไร้มารยาท อวดดีจอมปลอม ข้าผิดเองเจ้าค่ะ ได้โปรดเถิด ได้โปรดช่วยหยางหยางของพวกเราด้วย ข้าขอร้องท่านนะเจ้าคะ พี่สะใภ้!"

ฮูหยินรองกอดขาฮูหยินหนานกงแน่น ทำเอาฮูหยินหนานกงถึงกับพูดไม่ออก นางออกแรงแกะมือของฮูหยินรอง "มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากันเถิด เจ้าทำแบบนี้เหมาะสมเสียที่ไหนกัน"

"พี่สะใภ้! ท่านรับปากว่าจะให้ซูลั่วช่วยหยางหยางแล้วใช่หรือไม่เจ้าคะ

พี่สะใภ้ ท่านรับปากแล้ว? พี่สะใภ้! หากหยางหยางมีชีวิตรอดได้ในครั้งนี้ เรือนรองของพวกเราจะสำนึกบุญคุณของท่านอย่างถึงที่สุด จะจุดธูปกราบไว้บูชาท่านทุกวัน...”

ฮูหยินหนานกงมองซูลั่วด้วยสีหน้าอับจนหนทาง...

ซูลั่วถอนหายใจอย่างจนใจ นางเหลือบมองฮูหยินรองแวบหนึ่ง

วาจาของฮูหยินรองนั้นสื่อความหมายชัดแจ้ง หากนางช่วยเหลือทารกน้อยได้ พวกเขาย่อมสำนึกบุญคุณของนาง แต่ถ้าช่วยไม่ได้...

ต่อให้เป็นเทพเซียนก็ยังไม่กล้ารับรองว่าจะปลุกชีพคนตายให้ฟื้นคืนได้อีกครั้ง แล้วนับประสาอะไรกับซูลั่วที่เป็นเพียงคนธรรมดาสามัญคนหนึ่ง

ซูลั่วกลับเอ่ยถาม “หากรักษาไม่หายเล่าเจ้าคะ”

ฮูหยินรองกำลังจะดึงมือซูลั่วไปดูอาการหยางหยาง พอได้ยินวาจานี้ก็สะดุ้งโหยงในใจ แต่ถึงกระนั้นนางก็รีบเอ่ย “หากแม่นางซูพยายามอย่างเต็มความสามารถแล้ว... พวกเราทั้งครอบครัวก็ยังซาบซึ้งอย่างมากอยู่ดี”

“หากรักษาไม่หาย คงไม่โพนทะนาไปทั่วว่าเป็นเพราะหยางหยางดวงไม่สมพงศ์กับข้าหรอกกระมัง?” ซูลั่วเหลือบมองฮูหยินรองด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

สีหน้าของฮูหยินรองราวกับคนขาดอากาศหายใจ ซูลั่วได้ยินวาจาไม่ยั้งคิดที่นางเอ่ยออกมาเมื่อครู่จนได้!

“ไม่ๆ จะดวงไม่สมพงศ์กับแม่นางซูได้อย่างไร เป็นข้าต่างหาก ชะตาของเขาไม่ต้องกันกับข้าเอง” ฮูหยินรองรีบปฏิเสธ

ซูลั่วระบายยิ้ม “ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิดเจ้าค่ะ”

อาการของหยางหยางในตอนนี้วิกฤติเต็มที

ซูลั่วไม่รั้งรอ นางรีบก้าวเข้ามาประชิดหัวเตียงทันที อันที่จริงก่อนหน้านี้ตอนที่ฮูหยินรองอุ้มทารกน้อยมาเยือนที่เรือนฮูหยินหนานกง แค่ปรายตามองแวบเดียวนางก็พบความผิดปกติบางอย่างในตัวทารกน้อยผู้นี้แล้ว ทว่าเวลานั้นนางคร้านจะสนใจฮูหยินรองและคนเรือนรอง จึงไม่ได้เก็บเรื่องนี้

มาใส่ใจ

ซูลั่วรีบคลี่ผ้าห่อตัวหยางหยางออก ทารกน้อยนอนหลับตาสนิท ไร้ลมหายใจ อุณหภูมิในร่างกายลดฮวบลงอย่างรวดเร็ว

น้ำตาของฮูหยินรองไหลพรากลงมาไม่หยุด

ซูลั่วมองสีหน้าของหยางหยาง นางไม่แม้แต่จะเสียเวลาจับชีพจร แต่หยิบเข็มเทวะเงาลี้ลับออกมาตรวจร่างกายของหยางหยางแทน

หนึ่งนาที...

สองนาที...

สามนาที...

เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ สายตาของทุกคนจ้องมองมาที่ใบหน้าของซูลั่ว

ซูลั่วนิ่วหน้า ตอนที่เห็นสีหน้าของหยางหยางก่อนหน้านี้ นางคิดว่าทารกน้อยเพียงแค่ต้องความเย็นจนเจ็บป่วยเท่านั้น ทว่าหลังจากถอนเข็มเทวะเงาลี้ลับออกมา นางถึงได้พบว่า...

มิน่าอาการของหยางหยางถึงได้ทรุดลงเร็วขนาดนี้ สภาพในยามนี้ดูประหนึ่งคนตาย ทั้งที่ไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้ามาก่อน ที่จริงแล้วเป็นเพราะเขาถูกวางยาพิษนี่เอง

เด็กทารกตัวน้อยนิดแค่นี้ อย่าว่าแต่เดินเลย ยังคลานไม่ได้ด้วยซ้ำ เขาไปขวางหูขวางตาผู้ใดเข้า อีกฝ่ายถึงได้เล่นงานด้วยพิษรุนแรงเช่นนี้?

ยิ่งตรวจอาการอย่างละเอียด นัยน์ตาของซูลั่วก็ยิ่งเคร่งเครียดมากขึ้น...

“เป็นอย่างไรบ้าง ช่วยได้หรือไม่ หยางหยางจะรอดหรือไม่” ฮูหยินรองจ้องซูลั่วเขม็ง

อันที่จริงซูลั่วพอจะมีคำตอบในใจอยู่แล้ว ถึงขนาดคะเนได้ด้วยว่าใครเป็นคนวางยาพิษ

“สามวันก่อนฮูหยินรองอุ้มหยางหยางออกไปข้างนอกมาหรือไม่เจ้าคะ” ซูลั่วจ้องฮูหยินรอง

"ไป ออกไปข้างนอกมา เกิดอะไรขึ้นหรือ"

"มีใครมาอุ้มหยางหยางบ้างเจ้าคะ" ซูลั่วจ้องอีกฝ่ายเขม็ง

"จะมีใครมาอุ้มเขาได้เล่า หยางหยางของเราไม่เคยห่างจากมือข้าเลย เจ้าพูดอะไร..." จู่ๆ ฮูหยินรองก็ชะงักไป

ซูลั่วมองสบสายตากับฮูหยินรอง "หากสาเหตุของอาการเจ็บป่วยไม่แน่ชัดก็ไร้หนทางรักษา ฮูหยินรองคงจะเข้าใจหลักการข้อนี้ดี"

"มะ...มีคนเคยอุ้มหยางหยาง! เขาเป็นชายหนุ่มรูปลักษณ์งดงาม กลิ่นกายหอมสะอาด หยางหยางโผเข้าหาเขา หมายจะกอดเขา เขาจึงรับหยางหยางไปอุ้มอยู่ครู่หนึ่ง หรือว่ามีปัญหาใด" ฮูหยินรองถามด้วยน้ำเสียงตระหนก

"คนผู้นั้น..."

ซูลั่วส่งสัญญาณทางสายตา ชุนเยว่ที่รับใช้ข้างกายซูลั่วมาระยะหนึ่งก็เข้าใจทันที นางรีบตระเตรียมเครื่องเขียนบนโต๊ะหนังสืออย่างรวดเร็ว

ซูลั่วจุ่มปลายพู่กันลงในจานหมึก ตวัดพู่กันเพียงไม่กี่ครั้งก็เสร็จสิ้น

"คือคนผู้นี้?"

บนกระดาษปรากฏภาพของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง ใบหน้าของเขาหล่อเหลา สะดุดตา อวัยวะทั้งห้าประหนึ่งผ่านการสลักเสลาปั้นแต่ง มุมปากยกยิ้มมีเสน่ห์ชวนมอง นัยน์ตาสาดประกายเจ้าเล่ห์ลึกลับ

ฮูหยินรองหัวใจกระตุกวูบ "ใช่ เป็นเขา... เพียงแต่เขาไม่ได้ยิ้มน่ากลัวถึงเพียงนี้ รอยยิ้มของเขาอ่อนโยนและเป็นมิตรมาก ขะ...เขาเป็นใครกัน อาการป่วยของหยางหยางเกี่ยวข้องกับเขาหรือ"

ตอนที่ฮูหยินรองเอ่ยเช่นนี้ สีหน้าของซูลั่วไม่ได้โล่งใจขึ้น แต่กลับยิ่งแย่ลงกว่าเดิม

คนผู้นั้นคือใครกัน

ทุกคนพากันมองมายังซูลั่วด้วยความแปลกใจ ทว่าซูลั่วกลับโบกมือ

พริบตาถัดมากระดาษแผ่นนั้นก็กลายเป็นเพียงละอองเถ้าปลิวหายไปในอากาศ

ฮูหยินรองจ้องหน้าซูลั่ว “เกิดอะไรขึ้น คนผู้นี้คือใครหรือ เพราะอะไรถึงถามเช่นนี้ เจ้าบอกข้าที!”

ซูลั่วไม่สนใจฮูหยินรองอีก แต่ทุ่มสมาธิไปกับการช่วยชีวิตหยางหยางแทน

การช่วยชีวิตหยางหยางในครั้งนี้ทำให้ซูลั่วสูญเสียไอวิเศษในร่างกายไปมากมาย โชคดีที่ฝีมือการรักษาของนางในเวลานี้กระเตื้องขึ้นกว่าเมื่อก่อนหลายเท่า ทำให้ยืนหยัดได้นานยิ่งขึ้น

...

หลังจากผ่านไปหนึ่งชั่วยาม กระทั่งควันสีขาวเริ่มพวยพุ่งออกจากข้างขมับของซูลั่ว หยางหยางที่เดิมนอนแน่นิ่งไร้สัญญาณชีพจรก็ขยับปลายนิ้วแผ่วเบา

ฮูหยินรองที่ก่อนหน้านี้มัวแต่จดจ่ออยู่กับคำถามที่ว่าบุรุษปริศนาอาภรณ์สีขาวคือผู้ใดก็ลุกขึ้นพรวดทันที นางพุ่งเข้ามาหาหลานชายอย่างรวดเร็ว

“หยางหยาง! หยางหยาง! หยางหยางรอดแล้วหรือ” ฮูหยินรองตื่นเต้นยินดีอย่างปิดไม่มิด ดวงตาเบิกกว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ซูลั่วเหงื่อไหลซึมลงมาเป็นทาง ร่างกายอ่อนระโหยโรยแรง ดูเหมือนพร้อมจะเป็นลมล้มพับลงทุกเมื่อ

ฮูหยินหนานกงที่ยืนไม่ห่างออกไปรีบก้าวเข้ามาประคองนางทันที ก่อนถามอย่างปวดใจ “ลั่วลั่ว เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง อ่อนเพลียมากใช่หรือไม่”

ซูลั่วโคลงศีรษะอย่างอ่อนแรง นางพิงซบไหล่ฮูหยินหนานกง ลมหายใจแผ่วอ่อน “เสียพลังวิเศษมากเกินไปเท่านั้นเจ้าค่ะ ต้องพักผ่อนสักระยะหนึ่ง...”

ฮูหยินรองทำท่าจะกล่าวบางอย่าง แต่ฮูหยินหนานกงกลับผลักนางออกไปเสียก่อน “เจ้าจะทำอะไรอีก ไม่เห็นหรือว่าลั่วลั่วอ่อนเพลียถึงขนาดนี้แล้ว ต่อให้อยากช่วยหยางหยางแค่ไหน แต่ลั่วลั่วของเราก็ต้องรักษาชีวิตตัวเองไว้ก่อน”

"..." ฮูหยินรองจนคำพูดจะกล่าว

ซูลั่วโบกมือ "เรื่องที่เหลือ... ผู้ปรุงโอสถหนานกงจัดการต่อได้เจ้าค่ะ..." ยังไม่ทันเอ่ยจบ ร่างของซูลั่วก็เซวูบ เจ้าตัวหมดสติลงในทันที...

"ลั่วลั่ว ลั่วลั่ว..."

ฮูหยินหนานกงร้อนใจแทบแย่ นางรีบสั่งให้ผู้ปรุงโอสถหนานกงมาดูอาการซูลั่ว

ผู้ปรุงโอสถหนานกงตรวจชีพจรให้ซูลั่วแล้วได้ข้อวินิจฉัยออกมาเหมือนกัน เขากล่าวว่าเนื่องจากสูญเสียไอวิเศษมากไปจึงทำให้ร่างกายอ่อนแรง จำเป็นต้องพักฟื้น อาการจึงจะดีขึ้น

ฮูหยินหนานกงสั่งความบ่าวไพร่ "มัวนิ่งอะไรกัน เกี้ยวเล่า? แบกลั่วลั่วกลับไปเร็วเข้า!" ระหว่างที่เอ่ยฮูหยินหนานกงก็เดินนำทุกคนออกไปจากเรือนรองด้วยความรวดเร็วปานลมสลาตัน

เดิมฮูหยินรองตั้งใจจะรั้งซูลั่วมาซักถามอีกสามสี่คำ ทว่าพอเห็นสภาพไร้เรี่ยวแรงแทบสลบไสลของซูลั่ว นางจึงเลี่ยงไปซักความจากผู้ปรุงโอสถหนานกงแทน

ผู้ปรุงโอสถหนานกงบอกกับฮูหยินรองว่า เวลานี้รักษาชีวิตหยางหยางไว้ได้แล้ว แต่จะฟื้นขึ้นมาเมื่อไรก็บอกยาก ระยะนี้จึงต้องดูแลอย่างใกล้ชิด

ฮูหยินรองอดถามไม่ได้ "ผะ...ผู้มียุทธ์ชุดขาวรายนั้นเป็นใครกันแน่"

ผู้ปรุงโอสถหนานกงขึงตาใส่นางแวบหนึ่ง "ข้าไม่เคยพบหน้ามาก่อนจะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นใคร หากมิใช่เพราะเจ้าเที่ยวให้คนอุ้มหยางหยางสุ่มสี่สุ่มห้า มีหรือจะเกิดเรื่องเช่นนี้ได้..."

"..." ฮูหยินรองจนคำพูดจะตอบโต้ในทันที...

นับแต่นั้นนางจึงไม่กล้าเอ่ยถึง 'ผู้มียุทธ์ชุดขาว' อีกเลย ด้วยกลัวว่าท่านผู้เฒ่าหนานกงจะรุกไล่หาต้นสายปลายเหตุแล้วเดือดร้อนมาถึงตนเองในที่สุด

เมื่อกลับมาถึงเรือนหลัก ฮูหยินหนานกงก็กำชับให้สาวใช้ประคองซูลั่ว ลงบนเตียงอย่างเบามือ จากนั้นจึงสั่งให้สาวใช้ทั้งหมดออกไป นางตั้งใจจะเฝ้าไข้ซูลั่วด้วยตนเอง แต่กลับพบว่า...

"เอ? เจ้าตื่นแล้ว" ฮูหยินหนานกงมองซูลั่วด้วยสีหน้าประหลาดใจ "เมื่อครู่หมดสติไปไม่ใช่หรือไร ไฉนตอนนี้ถึงดู..."

เมื่อครู่ตอนอยู่ที่เรือนรอง อาการของซูลั่วดูย่ำแย่อย่างมาก ใบหน้าขาวซีดปานกระดาษ ท่าทางไร้เรี่ยวแรงเหมือนคนใกล้จะหมดสติลง...

ซูลั่วยิ้มเฝื่อน "แสดงให้ผู้อื่นดูเท่านั้นเจ้าค่ะ"

ฮูหยินหนานกงกระจ่างในทันใด นางตบมือฉาด "ป้าก็คิดไว้อยู่แล้ว เจ้าแสดงให้เรือนรองดูว่าเจ้ารักษาหยางหยางจนเหน็ดเหนื่อยถึงขั้นหมดสติลง ดูซิว่าต่อไปพวกเขายังจะกล้าข่มเหงพวกเราอีกหรือไม่ ปราดเปรื่อง! ลั่วลั่วของพวกเราฉลาดเฉลียวนัก!"

ซูลั่วยิ้มเฝื่อน...

ฮูหยินรองมีอะไรน่าหวาดกลัวกัน นางต้องลงทุนเล่นละครเพื่อสยบฮูหยินรองเชียวหรือไร

ซูลั่วโคลงศีรษะ "นี่เป็นเพียงหนึ่งในเหตุผลเจ้าค่ะ"

"ยังมีเหตุผลอื่นอีกหรือ" ฮูหยินหนานกงถามขึ้นด้วยความฉงน

ซูลั่วลุกขึ้นนั่งพลางทอดสายตาจริงจังมองฮูหยินหนานกง "ท่านไม่สงสัยหรือเจ้าคะว่าบุรุษที่ข้าวาดภาพก่อนหน้านี้เป็นใคร"

ฮูหยินหนานกงเพิ่งนึกขึ้นได้ในตอนนี้เอง

อันที่จริงฮูหยินหนานกงก็รู้สึกแปลกใจเช่นเดียวกัน ทว่าสถานการณ์ในตอนนั้นอลหม่านวุ่นวายนัก ซ้ำนางยังเป็นกังวลกับอาการของหยางหยาง จึงไม่ได้เก็บเรื่องนั้นมาใส่ใจ เวลานี้พอซูลั่วเอ่ยขึ้นอีกครั้ง ฮูหยินหนานกงจึงประหลาดใจไม่น้อย

นางจึงถามขึ้น "ชายหนุ่มรูปงามผู้นั้นเป็นใครกันเล่า"

ซูลั่วตอบฮูหยินหนานกง "ไปเส้าหนิงเจ้าค่ะ"

"ไปเส้าหนิงคือใครกัน" ฮูหยินหนานกงเผยสีหน้าฉงนงงงวย

"จ้าวตำหนักผู้ปรุงโอสถ... ไปเส้าหนิง" ซูลั่วเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

ไปเส้าหนิง... นามนี้ฮูหยินหนานกงไม่ใคร่กระจ่างนัก แต่ถ้าบอกว่าเป็นจ้าวตำหนักผู้ปรุงโอสถละก็... ฮูหยินหนานกงพอจะเคยได้ยินนามนี้มาบ้าง!

"คนที่... เล่นงานวิทยาเขตที่สาม?" สีหน้าของฮูหยินหนานกงพลันย่ำแย่ในทันใด

ซูลั่วพยักหน้าหนักๆ

"เพราะแบบนี้เมื่อครู่ถึง..."

"เมื่อครู่ก็แสร้งอ่อนแอส่วนหนึ่งเจ้าค่ะ แต่ว่าการรักษาหยางหยางก็มิใช่เรื่องง่ายดายเหมือนกัน" ซูลั่วคิดซับซ้อนกว่านั้น

เพราะเหตุใดไปเส้าหนิงถึงต้องวางยาพิษหยางหยาง ทั้งที่เขามีสารพัดวิธีการจะปลิดชีพหยางหยางโดยไม่ทิ้งร่องรอยใดเอาไว้ แล้วไฉนถึงได้ยอมเปิดเผยตัวตนให้ฮูหยินรองเห็น

ความเป็นไปได้เดียวที่ซูลั่วนึกออกก็คือ... สารท้าทาย!

ซูลั่วกับหนานกงหลิวอวิ๋นกู้วิทยาเขตที่สามคืนมาจากสถานการณ์วิกฤติได้ ชื่อเสียงของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรยิ่งเลื่องลือระบือไกลด้วยเหตุนี้ เพราะเหตุนี้เอง บรรดาผู้ปรุงโอสถพิษจากตำหนักผู้ปรุงโอสถที่ยังเหลือชีวิตรอดเหล่านั้นย่อมต้องพุ่งเป้าความแค้นมาที่เผ่าพันธุ์หงส์มังกรอย่างแน่นอน

ซูลั่วเอ่ยกับฮูหยินหนานกง "เรื่องนี้สำคัญมากนะเจ้าคะ ท่านป้าโปรดระวังคำพูดด้วย"

ฮูหยินหนานกงเอ่ยสีหน้าจริงจังอย่างที่นานๆ จะได้เห็น "ลั่วลั่ว เจ้าวางใจเถิด ป้าไม่สร้างปัญหาให้เจ้าแน่ เพียงแต่ว่า... เรื่องนี้ร้ายแรงถึงขนาดนั้นเชียวหรือ"

ซูลั่วขบคิดอยู่ครู่ "ไม่ถึงขั้นนั้นหรอกเจ้าค่ะ เพียงแต่จัดการไม่ง่าย สรุปแล้วก็คือ ก่อนที่จะกวาดล้างคนของตำหนักผู้ปรุงโอสถได้ ไม่ว่าเรื่องใดก็ต้องระมัดระวังให้มาก เพราะพวกเขาชำนาญเรื่องการวางยาพิษ ซ้ำยังลงมือโดย

ไม่ทิ้งร่องรอยเสียด้วย” หญิงสาวว่าพลางก้าวลงจากเตียง

“ข้าจะไปพบท่านผู้เฒ่าหนานกงสักหน่อยเจ้าค่ะ”

“แล้วงานหมั้นหมาย...!” ฮูหยินหนานกงตะโกนไล่หลังซูลั่ว

ฮูหยินหนานกงไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าซูลั่วยังไม่ทันได้แต่งเข้าเผ่าพันธุ์หงส์มังกร ทว่าไม่ว่าเรื่องใด นางก็ล้วนแต่ต้องถามความเห็นของซูลั่วก่อนทั้งสิ้น

“ตามกำหนดการเดิมเจ้าค่ะ” ซูลั่วให้คำตอบฮูหยินหนานกงด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

จากนั้นนางก็ไปพบท่านผู้เฒ่าหนานกงที่เรือนพำนัก

น้อยคนนักที่จะมีโอกาสได้เข้าพบท่านผู้เฒ่าหนานกง ในหนึ่งปีท่านผู้เฒ่าหนานกงจะยอมรับแขกเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ทว่าก็มีบางคนที่อาจเป็นข้อยกเว้น

ซูลั่วคือหนึ่งในนั้น...